XXIII. évfolyam 16. szám · Ára: 1 forint · 1967. április 20

— Ejnye, minduntalan szem elől tévesztem…

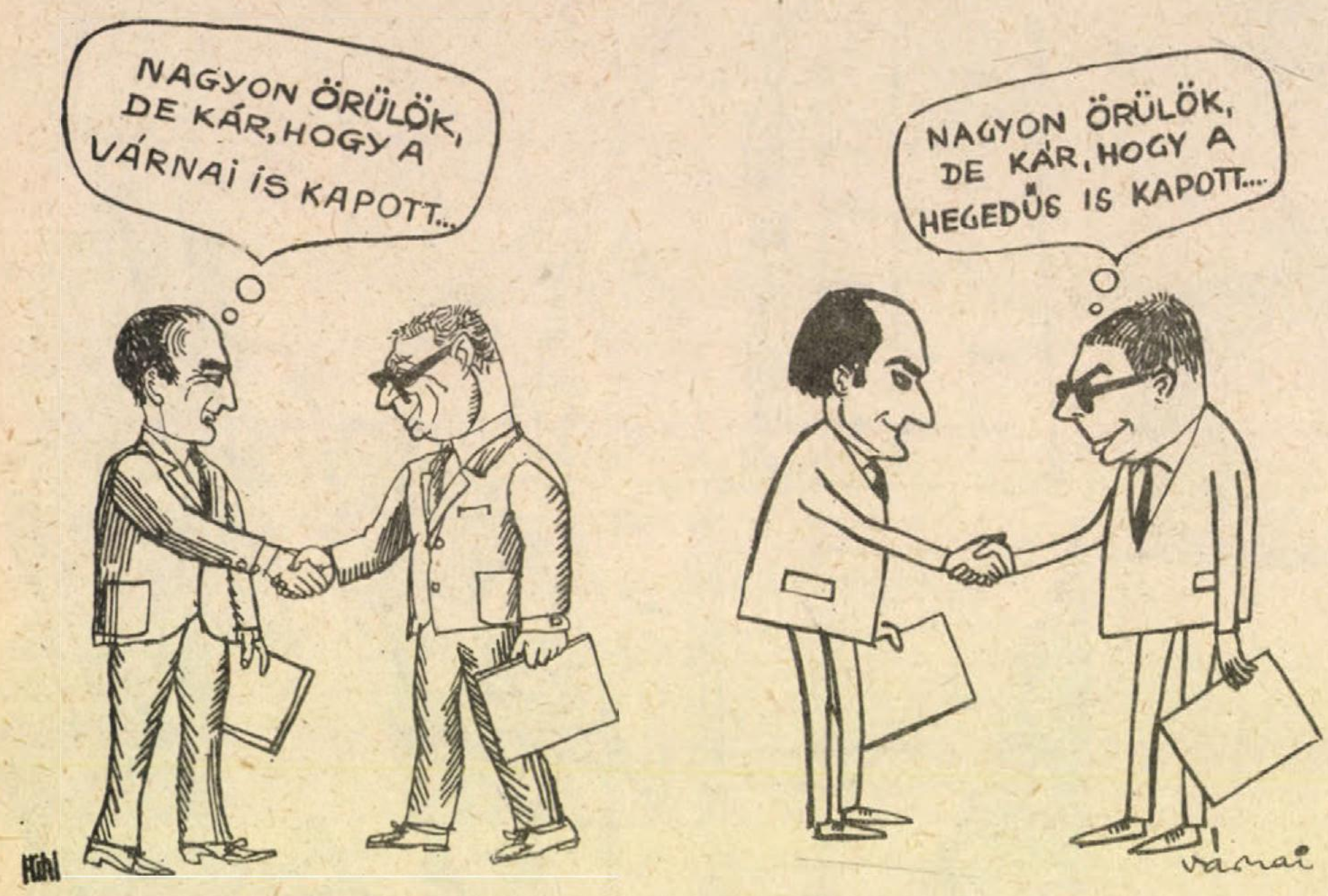
Hegedűs István rajza

TAVASZI FLÖRT

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit gondoltak, amikor április 4-én Munkácsy-díjjal tüntették ki őket?

HEGEDŰS ISTVÁN VÁLASZA: VÁRNAI GYÖRGY VÁLASZA:

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BOSZORKÁNYKÖR

A múlt nyáron bejelentettük a VI. kerületi Házkezelőségnek, hogy elromlott a fürdőszobakályhánk. Kijöttek, megvizsgálták és közölték, hogy ha rézből lenne a kályha tartálya, nekünk kellene megcsináltatnunk, minthogy azonban nem rézből van, a javítás, illetve a csere rájuk hárul. Ennek nagyon megörültünk és vártunk. Fél év telt el, sehol semmi. Ekkor írtunk egy panaszos levelet, mire kijött a Házkezelőség szakmunkása, leszerelte a régi, lyukas, nem réztartályos kályhánkat, és a helyébe felszerelt egy régi, lyukas, réztartályos kályhát. Ez természetesen éppen olyan használhatatlannak bizonyult, mint az elődje. Viszont újabb reklamációnkra most már azt a választ kaptuk, hogy nekünk immár réztartályos kályhánk van, az ilyet a lakóknak kell megjavíttatniuk.

A kör bezárult! Jó trükk!

Zentai László
Budapest, VI., Szondy u. 42/c.
II. em. 1.

Reklámfilm

Lelkes nézője vagyok a reklámfilmeknek: gyakran ezekben találom meg azt a cselekményt és feszültséget, ami a nagyfilmből hiányzik. El is gondolkodtat némelyik: oly hamar véget ér, hogy megválaszolatlanul hagy néhány felvetett problémát, csak „sejteti" a folytatást – ebben már hasonlít egyes nagyfilmekhez. Itt van például az a kis műalkotás, melynek már első pillanatában éleződni kezd a konfliktus. Futballozó kisfiúk kiabálnak fel a háziasszonynak: „Néni, betörhetjük az ablakát?" A háziasszony visszakiabálja: „Meg ne próbáljátok!" – majd az ajtóhoz szalad, ahol viszont egy marcona férfi állítja meg: „Betörhetek?" – kérdi nemes egyszerűséggel. Neki nem válaszol a háziasszony, de máris megkapja a következő kérdést. Ezt a bejárónő teszi fel magától értetődő hangon: „Felgyújthatom a lakást?" A háziasszony neki sem mond se nemet, se igent, a házfelügyelőhöz rohan, ahol megkönnyebbült arccal veszi át a háztartási biztosításról szóló kötvényt. Itt a kisfilm véget ér – holott az ügy szerintem még nincs lezárva.

Mert válaszolatlanul hagy-e az ember ilyen provokatív kérdéseket, hogy „Betörhetek?", meg hogy „Felgyújthatom a lakást?" Az utóbbinál még az is felvetődik, hogy egyáltalán miért akarja a bejárónő felgyújtani? Sok a munkája, nem tud többé jönni? Tény, hogy a háziasszony visszamegy a lakásba, ott találja a bejárónőt, a betörőt, lent még fociznak a kisfiúk – mi történik a továbbiakban? Látva az utolsó kockákon a háziasszony derűs arcát a szívére szorított kötvénnyel – ilyennek képzelem a folytatást:

Nyugodtan az ablakhoz megy, és leszól a fiúknak:

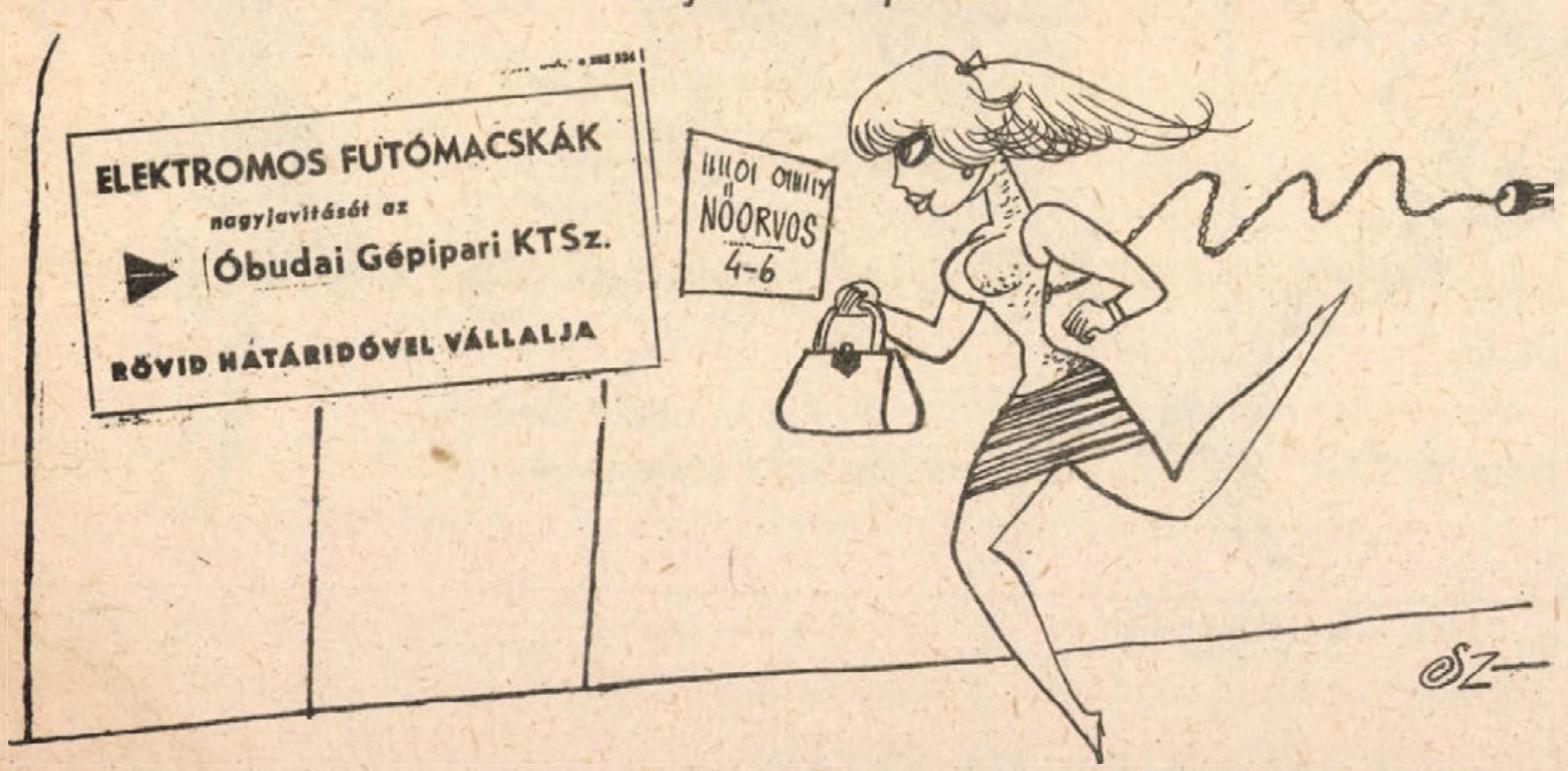
– Most már megpróbálhatjátok! Hadd lássam, milyen az utánpótlás!

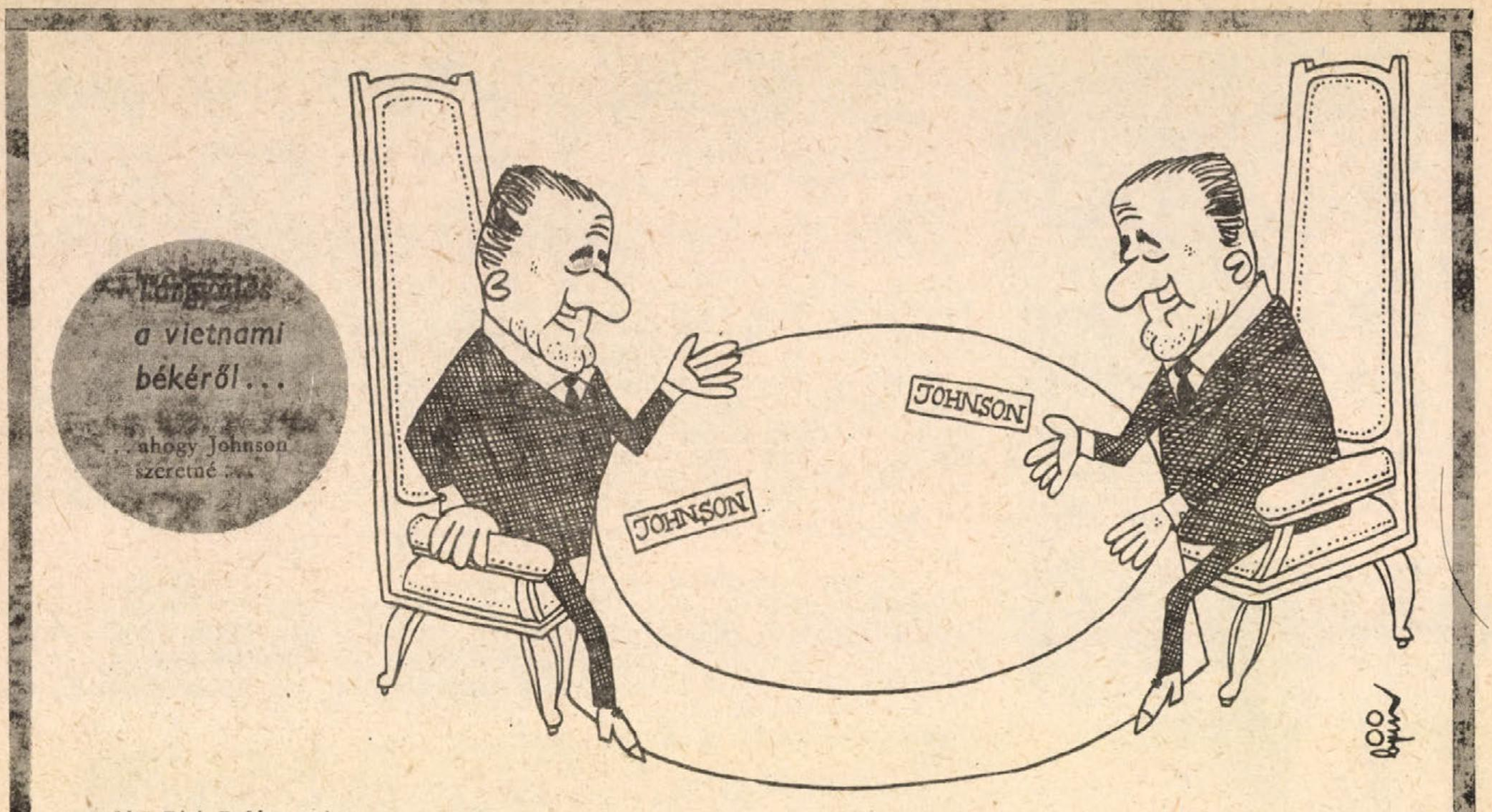
A betörőnek csupán ennyit mond: „Siessen, kérem, nem látja, mennyire el vagyok foglalva?!" De hátra van még a legizgatóbb kérdés megválaszolása. A bejárónőhöz fordul tehát:

– Hát miért nem gyújtja már fel? Mondtam én azt, hogy nem lehet? Jaj, ne ügyetlenkedjék már azzal a gyufával, adok egy kis benzint is. Hiszen megfizeti a biztosító! Most már van kötvényem, hát persze hogy lehet, most már egész nyugodtan lehet...

Földi Iván

Rajzolói elképzelés

Balázs-Piri Balázs rajza

VaRiA

Így hívják azt a bútordarabot, amelyik nem egy bizonyos garnitúrába készül, hanem önálló életet él, és bármely garnitúrába beilleszthető. Ahol hiányzik vagy kell még valami – szék, asztal, szekrény –, azt a varia pótolja, és az egész berendezést színesebbé, változatosabbá teszi. Ezért is népszerű.

A Liget-áruház variaosztályán dolgozott mint eladó Pomcsányi Benő. Egyik délután, mikor nem járt ott vevő, és Pomcsányi egy variaszéken üldögélt, hirtelen ragyogó ötlete támadt. Letépett egy lapot a blokkjáról, és némi tűnődés és ceruzarágás után felírta rá a következő szavakat: göröngyös, ripők, áfonya, fékomadta, bugyor, nefelejcs, bumfordi, görvélykóros, litánia, kolomp.

Mikor ezzel megvolt, haladék nélkül bekopogott az áruház igazgatójához, és átnyújtotta neki a cédulát. Az igazgató megnézte, elolvasta, aztán megkérdezte:

– Mit akar ezzel, Pomcsányi?

– Amint tetszik tudni, én a variaosztályon dolgozom. Ott jutott eszembe, hogy a varia másutt is alkalmazható, nemcsak a bútoriparban. Persze más formában, és más körülmények között, de az alapelv ugyanaz. Pótolni, kiegészíteni, teljessé tenni. Tetszik érteni?

– Nem.

– Majd mindjárt megmagyarázom. Tekintsünk bármely mondatot szobagarnitúrának, és ha ebbe az általam felfektetett szavak egyikét vagy másikát, mint valami variát beillesztjük, egyszerre teljesebbé válik, esetleg érdekesebbé, zamatosabbá. Tetszik érteni?

– Nem én.

– Mondok egy példát. Az igazgató úrnak ugyebár gyakran fel kell szólalni tárgyalásokon, termelési értekezleteken satöbbi, és ott többek között azt mondja: – Ezek, kérem, beteges tünetek ... Ha ide beilleszti mint variát ezt a szót, hogy görvélykóros, tehát azt mondja: ezek, kérem, beteges, görvélykóros tünetek, a mondat egyszerre mélységet kap, és felkelti a hallgatók figyelmét. Tetszik már érteni?

– Kezdem.

– Mondok egy másik példát. Ha az igazgató úr többek között azt mondja: – Bizony, elvtársak, a szocializmus felépítése sok nehézséggel jár – ezt már mindenki hallotta, és oda sem figyelnek. De ha az igazgató úr azt mondja: – Bizony, elvtársak, a szocializmus felépítése a szenvedések bugyorjain át vezet – a mondat egyszerre dantei értelmet kap, és általános figyelmet kelt. Vagy ha például ezt a mondatot: fokozzuk a termelékenységet – kiegészíti mint variával, ezzel a szóval: fékomadta! – az értekezlet részvevői mind elismerően fognak bólogatni, és azt mondják: hiába no, jó népi káder a mi igazgatónk.

– Elég, elég! – kiáltotta az igazgató. – Csak azt mondja meg, hogy kerül ide a nefelejcs?

– Kitűnő varia. A szavaknak ugyanis, mint tetszik tudni, hangulatképző erejük van, és ha például az igazgató úr többek között azt mondja: a szocializmus útja göröngyös, de hozzáteszi: ám az út mellett már nyílik a szép jövőt ígérő nefelejcs kék virága, a jelenlevők mind elandalodnak, és azt mondják: milyen szépen tud beszélni a mi igazgatónk. Tetszik érteni?

Az igazgató nem válaszolt, nézte Pomcsányi céduláját. Ekkor Pomcsányi ravaszdi mosollyal megkérdezte:

– És mit kap ezért a jó Pomcsányi?

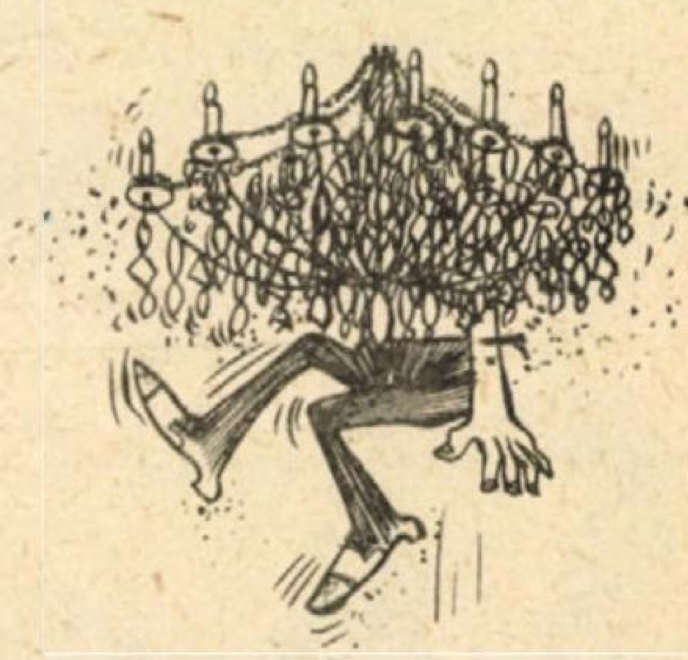
– Várjon, majd a maga szavaival felelek – mondta az igazgató. – Kössön kolompot a nyakába, és a bumfordi ripőkök énekeljenek litániát, mikor magát viszik a vágóhídra. Tetszik érteni?

– Értem – hebegte Pomcsányi.

– Akkor jó. Isten vele. Menjen a variába.

Balázs Sándor

Kitűnő reflex

Szerelem

– De most már siessünk haza, Feri, hogy a Foxi Maxit elérjük.

— Még csak ez hiányzott, ez a fene nagy önállóság!

— Mire céloz, Teplák kartárs?

— Az igazgató önállóságára. Azt csinál a vállalatnál, ami csak jólesik neki.

— Éppen ideje már, hogy valóban az egyszemélyi vezetés és felelősség érvényesüljön. Szűnjék meg végre az álönállóság a vezetésben.

— Eddig is ezt mondták.

— De csak mondták! Beleszóltak innen is, onnan is, felülről is, alulról is.

— Jól nézünk ki! Az igazgató azt csinálhat a dolgozóval, amit csak akar.

— Ez rosszindulatú beállítás, Teplák kartárs! Az igazgató csak a vállalata és a közösség érdekében dolgozhat.

— És ha nem úgy dolgozik?

— Számolnia kell a kollektív, demokratikus ellenőrzéssel.

— „Számolnia kell!"... De azért mégiscsak ő dönt.

— Természetesen. Ez a helyes, ő a felelős a döntéseiért.

— Egyeseknek jóval magasabb fizetést is adhat.

— Ha jónak látja. Aki kiemelkedő tevékenységével hozzájárul a nagyobb vállalati eredmény eléréséhez, az többet is érdemel.

— Ki fogja ezt megállapítani?

— Maga csak akadékoskodik, Teplák kartárs. Minden vezető tudja, hogy ki mit érdemel, és mindenki más is tudja ezt a vállalatnál. Sőt, maga is jól tudja a saját vállalatánál, ha akarja.

— Szóval, mégiscsak az igazgatón múlik minden.

— Úgy látom, ez fáj magának a legjobban. Az igazgató egyszemélyben vezet, de számot kell adnia a munkájáról. A mozgékony gazdasági vezetés nem bírja el a lassú, közösségi ügyintézést.

— Az igazgató eszerint mindenki egyformán kap, nincs reklamáció.

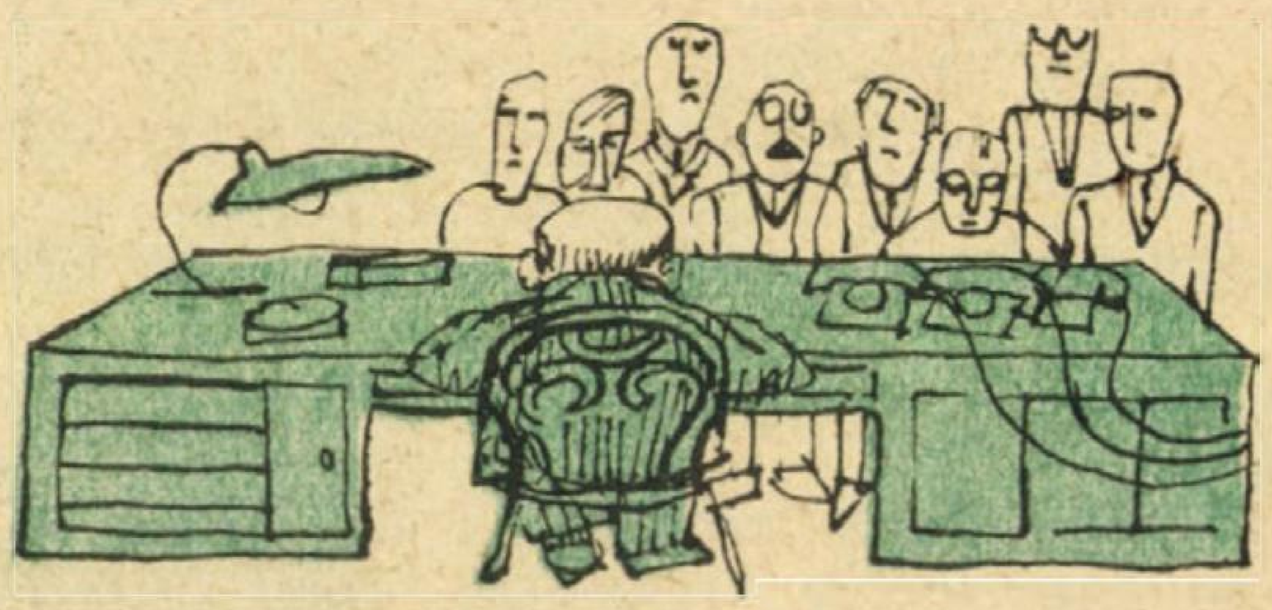
— Maradi és elvtelen álláspontot védelmez, Teplák kartárs.

— Mi okom lenne rá?

— Mert maga, enyhén szólva, nem sorolható az élenjáró dolgozók közé. Ha nem tudná, a meg nem felelő munkaerőket minden nehézség nélkül el lehet bocsátani. Magára is sor kerülhet. Ebben is az igazgatóé a döntés joga.

— Mondja már, elmegyek egy másik vállalathoz. Ebben pedig enyém a döntés joga.

— Ez kétségtelen, de

még a nyereségrészesedést sem köteles egyenlően felosztani?

— Egyáltalán nem. Remélem, nem vitatja, hogy aki jobban dolgozik, többet érdemel a nyereségrészesedésből is.

— A mi vállalatunknál mindenkinek ugyanannyi napot fizettek.

— Elég helytelen volt. Egyszer már véget kell vetni az egyenlősdinek.

— Jobb a békesség. Ha nem dolgozik lelkiismeretesen, onnan is kirakják. Ez a többi dolgozó érdeke.

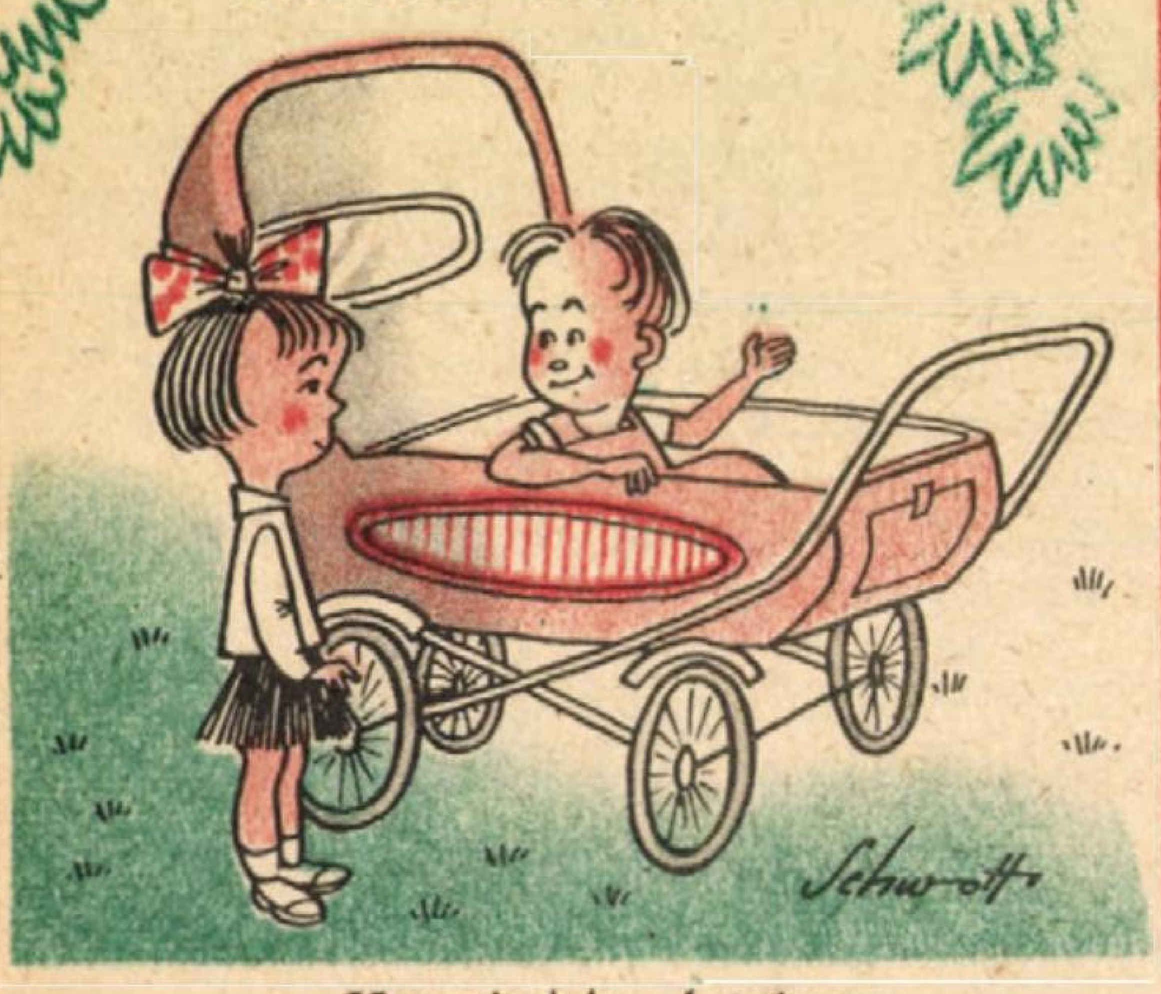
— Azért az nem megy olyan könnyen. A Munkatörvénykönyv...

— Majd megjelenik az új!

— Ne izgassa magát! Teplákot akkor sem lehet kirakni. Tud az jól is dolgozni, ha akar...

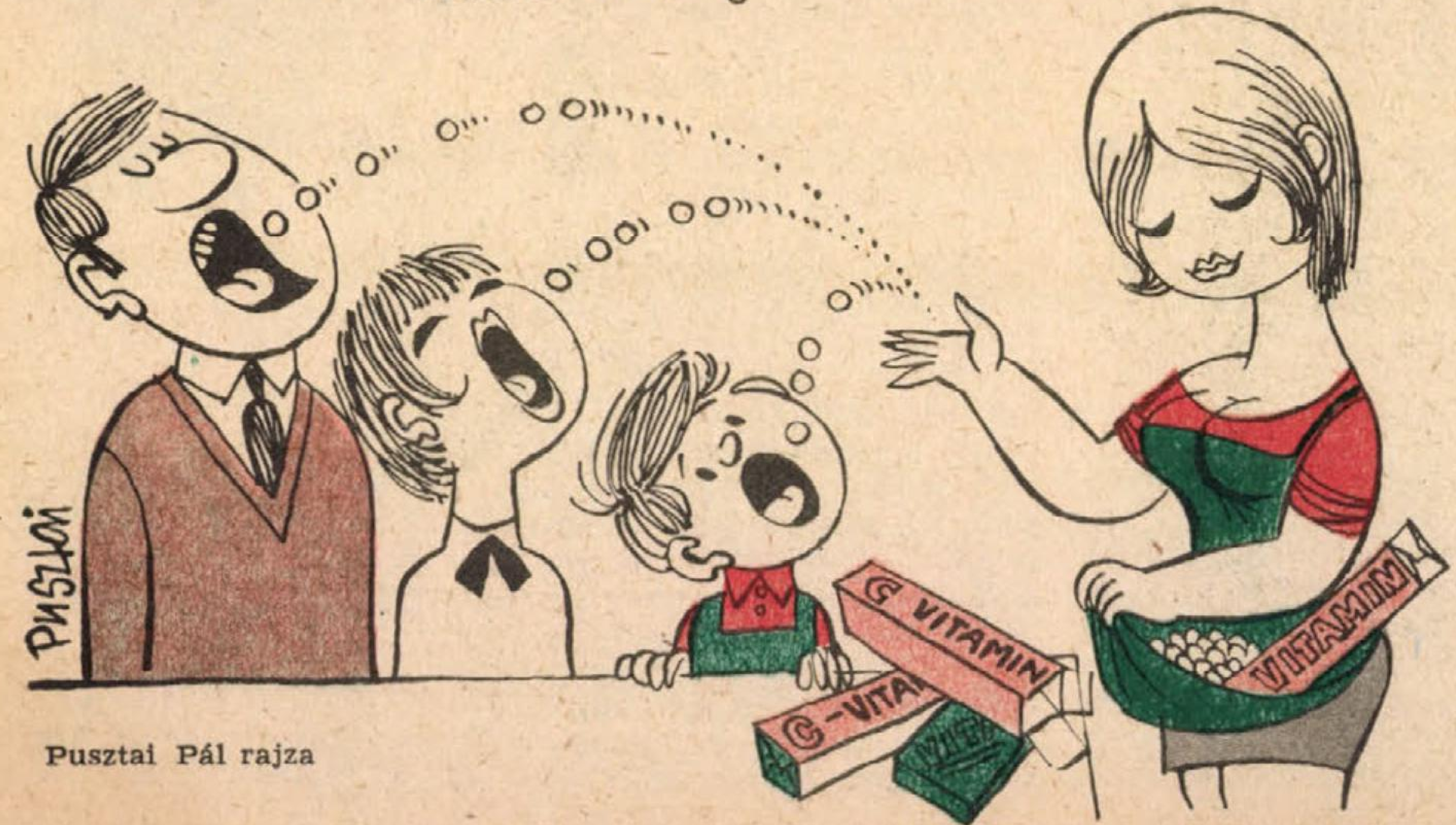
Földes György

Valamikor csak el kell kezdeni

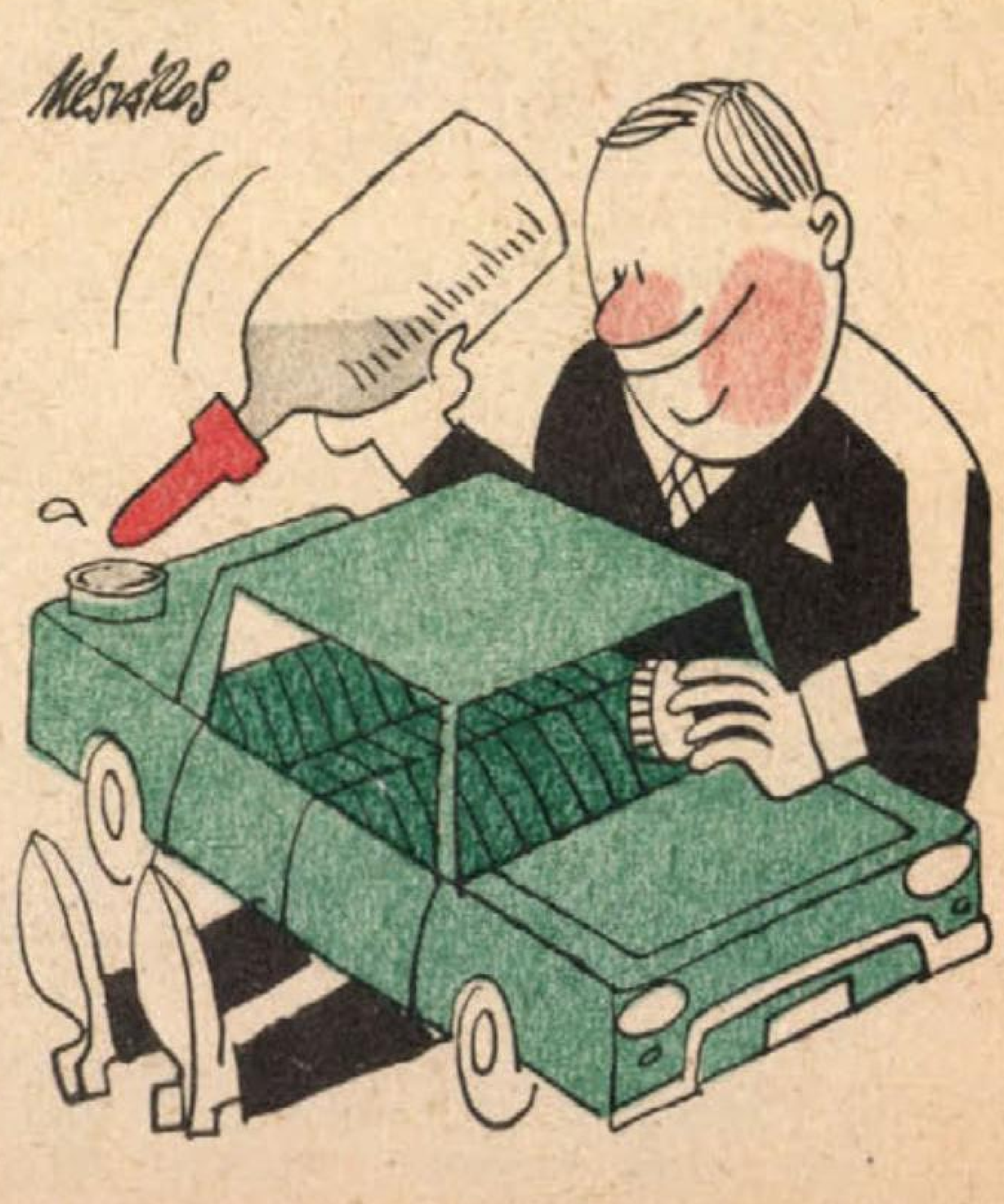
– Hazaviszlek a kocsimon...

Tavaszi vetőmag

Pusztai Pál rajza

Kiskocsi

3 VERS

NE PANASZKODJ!

A Közélet nagy köcsög tej,
csiklandja a macska bajszát is:
ha leszedted, pajtás, a fölét,
hát most edd meg az alját is.

BŰVÉSZ

S mert úgy is élhet, abból él:
húzza az irányvonalat,
mint aki szépen beharangoz,
de azért kint marad.

VERSENY

Nem győzi bőrrel a hasát.

Külön üzemet nyitott
a Hormon-vállalat, hogy
mire leérne torkán a falat,
s a fáradt, kimerült savak
bontanák ízekre szét —

áldón e zsír-pocak fölött
leffegjen újabb toldalék.

Mezei András

Végleg elköltözött a NATO Franciaországból

– Nem szeretek költözködni! Minden költözködés egy leégés . . .

ÉVFORDULÓK ALKALMÁBÓL . . .

①

DOLFA BÁCSI

Fényes Adolf századik születésnapjáról megemlékeztek országszerte. A nagy művész, a művészvilág közkedvelt „Dolfa bácsija" nemcsak ecsetjéről volt híres, hanem szellemes mondásairól is.

Amikor *Rippl Rónai* József kiállította egyik képét, amely *két fivérét* ábrázolta, a tárlaton mindenki megbámulta a békeidőben ötszáz korona eladási árral jelzett műremeket. Fényes bácsi is megcsodálta a „Testvérek" c. képet és maliciózus kedvességgel így szólt az alkotóhoz:

— Nagyszerű kép, de a címe nem tetszik nekem. Jobb volna, ha ezt a címet adnád neki: *„József eladja testvéreit".*

Egyszer egy ifjú festő kiállítását kereste fel. A fiatal festő elfogódottan így szólt hozzá: „Mester, szíves elnézését kérem a képeim számára."

Fényes mosolyogva válaszolt:

— Nem lehet, fiam. Ami kis elnézés van bennem, azt a *saját képeim számára* tartogatom.

②

VÁRATLAN SIKER

Molnár Ferenc halálának tizenötödik évfordulója idézi emlékezetünkbe az író egyik nyilván nem tartott sikerét.

Késő éjszaka a városligeti vurstliban szokatlan látvány tárult a néző elé. Molnár és társasága izgalmas érdeklődéssel állta körül az egykori vurstli nevezetes *pofozó emberét.* A fiatalság persze nem emlékezhet a népszerű mutatványra. Egy kitömött férfi-felsőrész, sárga bőrrel bevonva. *Pofozni kellett az arcát,* s a masina ahhoz mérten, hogy milyen erejű pofont kentek le, különböző számokat mutatott. A csúcsteljesítményt ünnepélyes külsőség illusztrálta: megszólalt a csengő, és magasba repült a nagy erejű pofont mutató számjelző.

Az írótársaság minden tagja próbát tett, eredménytelenül. Csak Molnár nem mutatott hajlandóságot, hogy a mérkőzésben aktív részt vegyen. Egyszer azonban mégis a masinához ment, és a tőle telhető legnagyobb erőfeszítéssel fejbe verte a bőrembert. A társaság meglepetésére magasba röppent a csúcsteljesítményt jelző tábla.

A barátok csodálkozva nézték. *Feiks* Jenő rajzolóművész meg is kérdezte: „Hogy csináltad ezt, Feri?"

Molnár közölte a megfejtést:

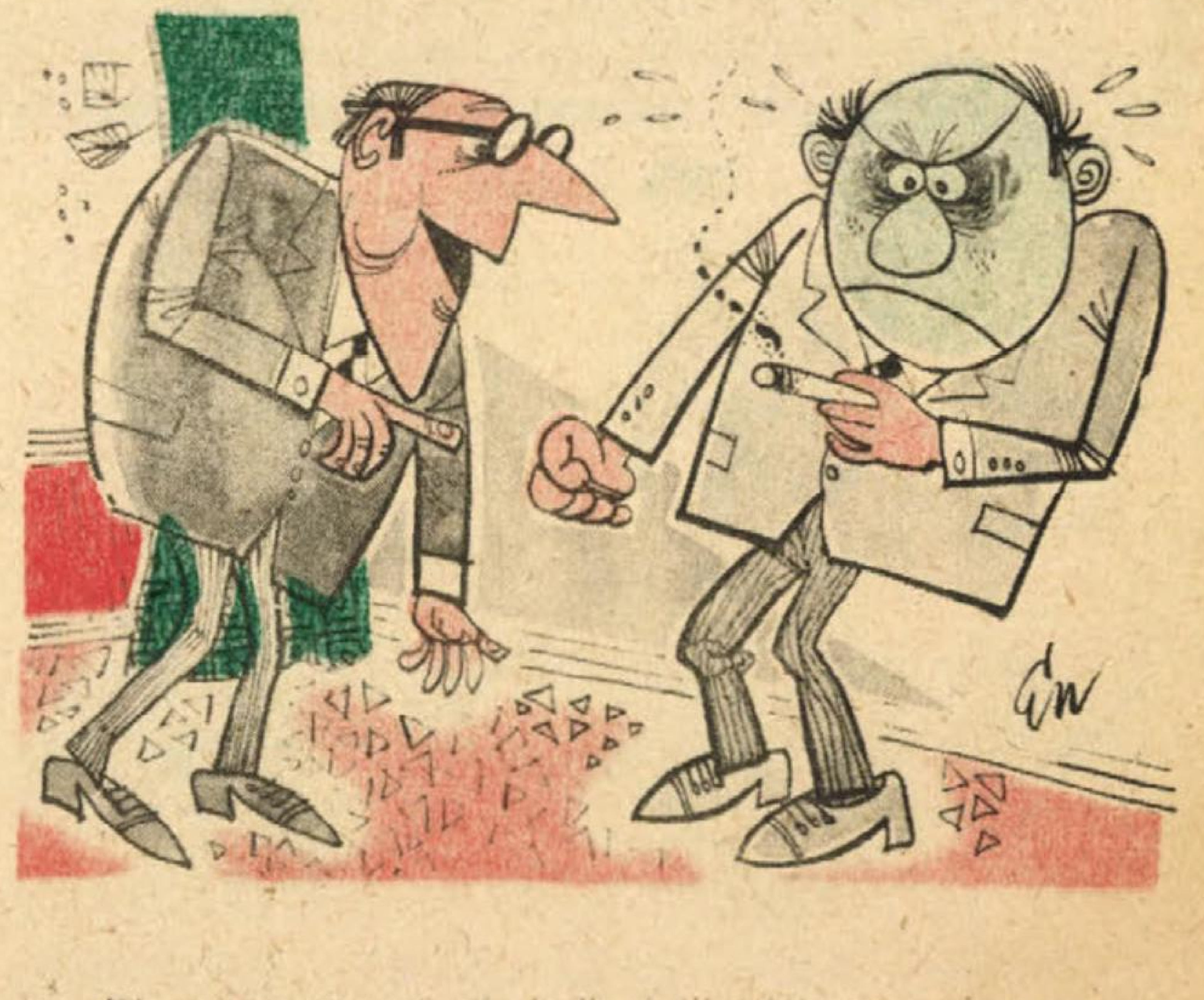
— Egyszerű a titka. *Gondolni kell valakire.*

V.

Közönségszolgálat

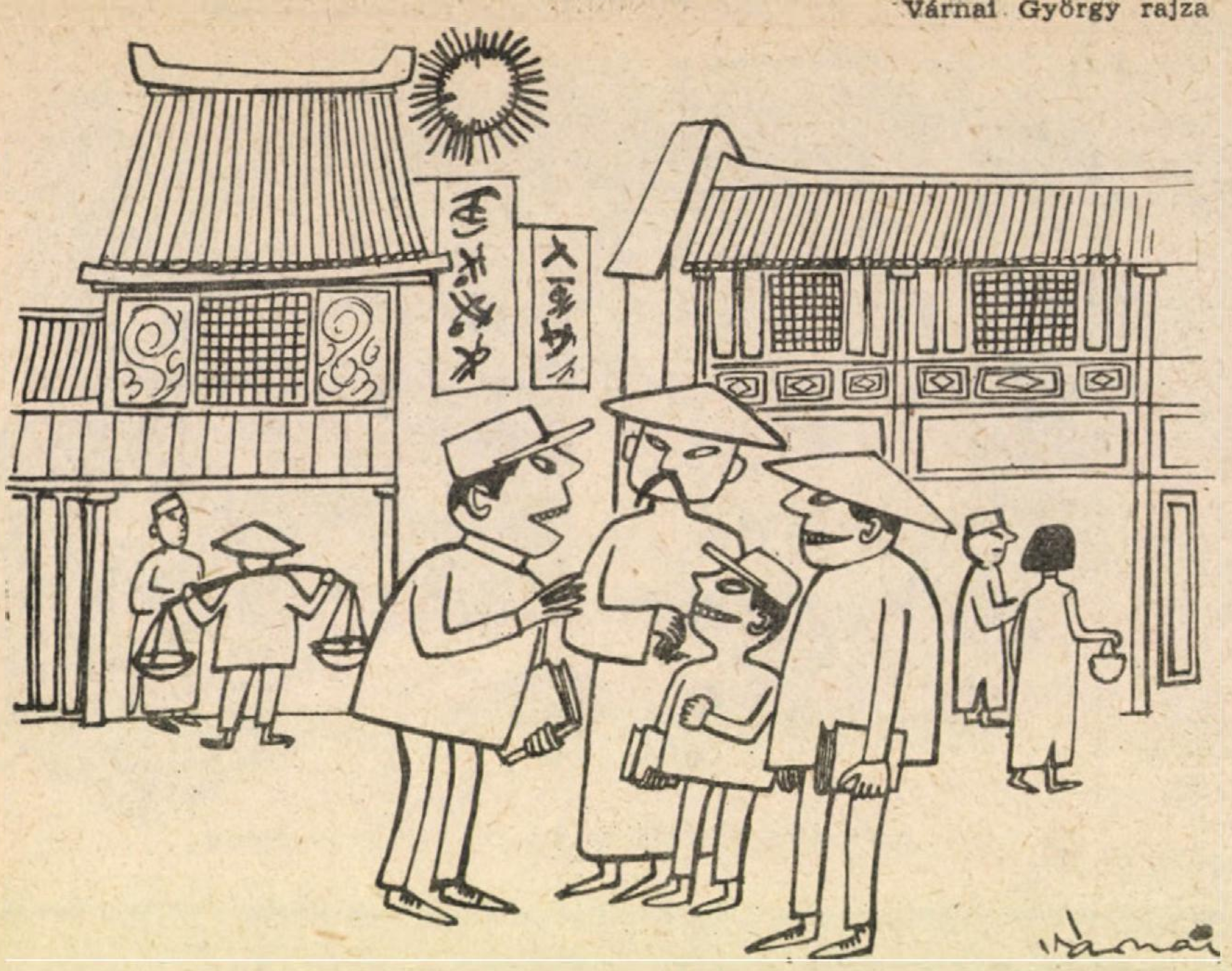
Százéves a dohányipar

– Biztosan az öregségtől alszik el állandóan ez a cigaretta . . .

Kínában

Várnai György rajza

– Hallottátok? Liu Sao-csi a burzsuj vonalra tért, vett magának egy porszívógépet.

Bemutatón voltam múltkor,
Tudjuk, izgalmakkal jár az,
Pláne, hogyha a premier
Főzeléket nyújt, mely száraz.

Kóstolóval egybekötött
Bemutató volt ez, kérem,
No de hát a kritikusok
Bátrak ma már minden téren.

Egy pocakos kóstolgató,
Aki sok adagot bevett,
Így szólt, mikor ráadásul
Szárított spenótot evett:

Finom ez a szárazparaj,
Vitamintól szinte árad,
De nincs rajta sertéskaraj,
Ez kinek a lelkén szárad?

Hidvéghy Ferenc

KIS TÖRTÉNETEK

Ó, IFJÚSÁG!

Két elegáns férfi száll ki egy fehér Mercedesből egy cukrászda előtt. Tavasz ide, tavasz oda: hideg van.

– Micsoda idő, barátom! – jegyzi meg az egyik férfi. – Emlékszem, gyerekkoromban, ilyenkor már rég meztéláb jártam.

IRODALOM

Unokaöcsém regényt ír. Miért ne írna, elvégre ismeri már az összes nagy- és kisbetűket. Ekkora felkészültséggel nem lehet kihagyni egy ilyen kínálkozó alkalmat.

Nézem a kéziratot.

A Hunyadiak
szomorú története
Írta: Tom Colt

– Mi az, hogy Tom Colt? – kérdezem.

– Az álnevem – feleli magától értetődően.

– De: Hunyadiak és Tom Colt... összemegy ez? – akadékoskodom.

– Össze. Azt hiszik, hogy ez a Tom Colt egy külföldi, és jobban megveszik a regényt.

Hm.

CIVIL A PÁLYÁN

Új öltöztetőnő került a színházhoz, aki eddig normális pályán működött. Egy varrodában. Varrodában, ahol tíz centi – az tíz centi, a hól – az hól, a svejfolás – az svejfolás. Kíváncsian járt-kelt a kulisszák között, csodálkozott és élvezte az új környezetet.

Egyik este, jóval a felvonás vége előtt, kiment a színfalak mögé, s figyelte az előadást. Annyit már tudott a darabról, hogy a Művésznő férjét a színpadon Péternek hívják, és hogy a szerepet Körmendi művész úr játssza. Hát egyszer csak látja ám, hogy a Művésznő feje megjelenik az ablakban, s kétségbeesetten kiabálja:

– Péter! Péter! Hol vagy?

Az öltöztetőnő odarohant a Művésznőhöz.

– Tessék nyugodt lenni. Itt van. Felment a büfébe. Rögtön hívom.

EZ IGEN!

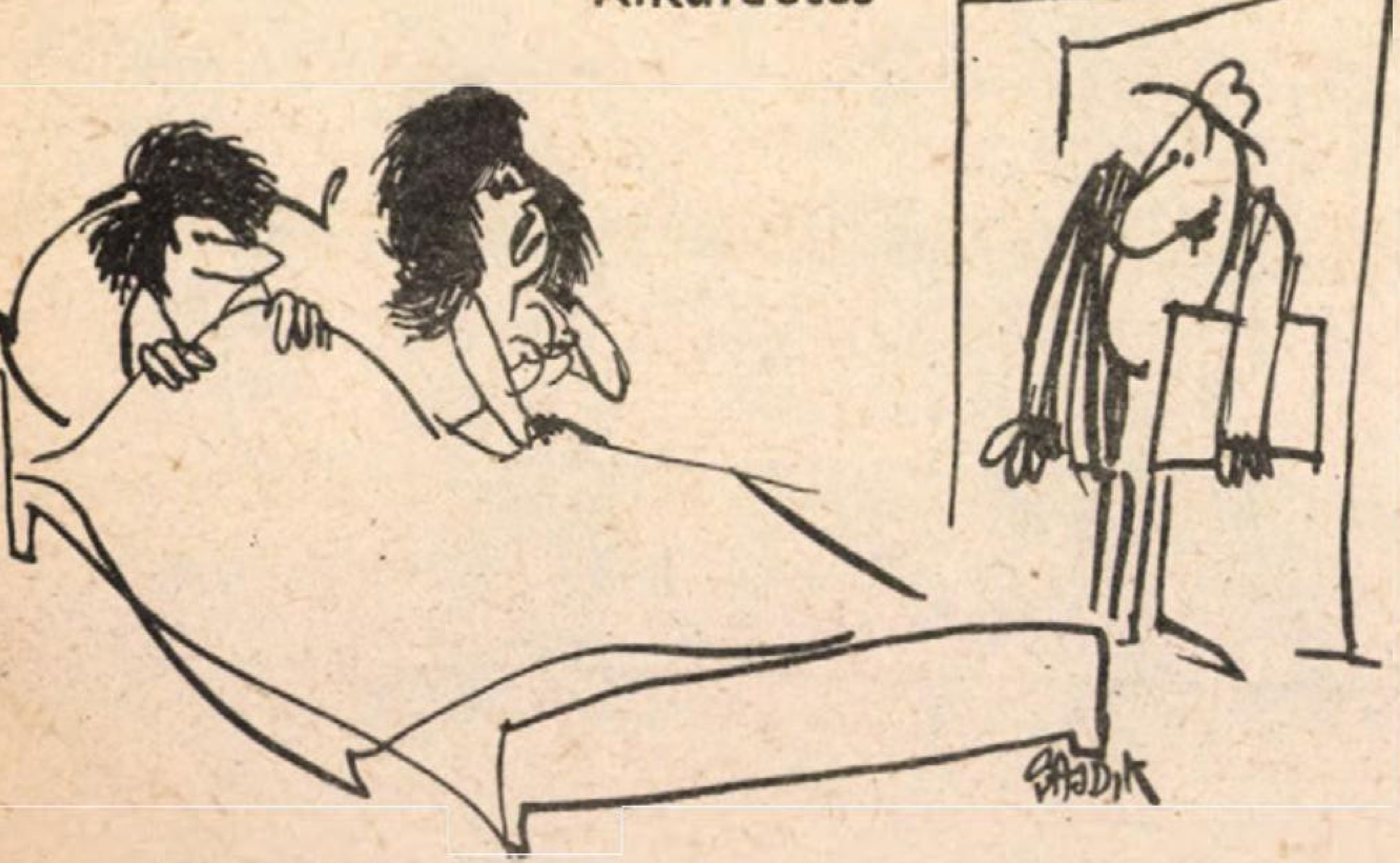
Barátom elfog az utcán.

– Ezt írd meg! Egy hétig fognak rajta röhögni! Tudod, van egy kisfiam. A Sanyika. Kilenchónapos. És neveljük, tanítjuk a gyereket. Mondjuk neki, hogy a kutya – az vau, a macska – az miau. Mert kutya is, macska is van a háznál. Hát, kérlek, az történt – s fuldokolni kezd a nevetéstől –, az történt, hogy tegnap a Sanyika összetévesztette a kutyát a macskával, és a macskának mondta, hogy vau! Hallottál ilyet? Ezt írd meg! Egy hétig fog rajta röhögni az ország! – Felugrik a villamosra, s kiabál a fejek közül: – De megírd ám!

Megírtam. Tessék.

Fendrik Ferenc

Kiküldetés

– Megőrültél? Ilyen korán hazajönni?! Most nem lesz meg az egész napidíjad.

Az asszony meglepi urát,
csináltat egy szép új ruhát,
s hazajön benne. De nini:
szoknyája oly csöpp, oly mini,
hogy férje föl van háborodva.
— Ez túl rövid! — szól. — Ez a szoknya!
Az asszony felel: — Ugyan kérlek,
rémesek vagytok mind, ti férjek!
Mert akármit csinálhatok,
azt mondod, pazarló vagyok,
most ilyen takarékos voltam
és jó húsz centit megspóroltam!

Lovászy Márton

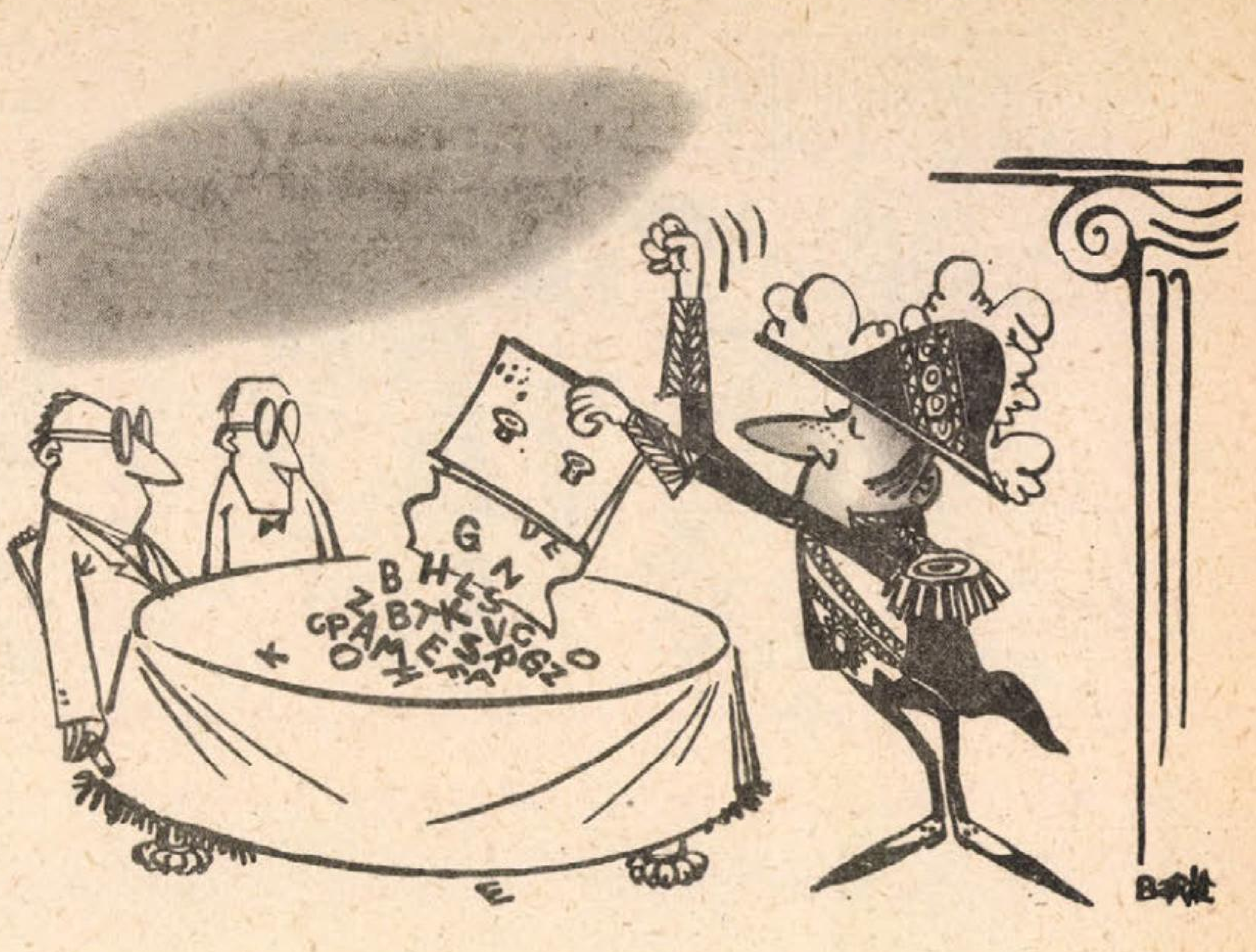
Időbecslés

– **Hány éves** lehet ez a Vilma?
– **Nem tudom** pontosan, de az biztos, hogy a szavatossági ideje már régen lejárt...

Diplomáciai szóvivő

Barát József rajza

...ÁLTALÁNOSÍTÁS...

— Fel a kezekkel! — hallatszott a sötétből. A professzor meglepetten állt meg, s ijedten fordult a hang irányába.

— **Nyújtsa fel** már a koszos mancsait — recsegett tovább a borízű hang a háta mögött —, ha nem akarja, hogy kilyukasszam a lotytyadt bőrét!

A professzor óvatosan letette a földre az irattáskáját, majd engedelmesen feltartotta a kezét. Hatalmas termetű, vadképű, szakállas férfi lépett eléje. Habozás nélkül kutatni kezdett a professzor zsebeiben, s közben félelmetesen káromkodott, majd ráförmedt a professzorra:

— Mit bámul? Még nem hallott ilyesmiről? Átkozódik magában, mi?

A professzor, aki a Radíriai Királyi Egyetem filozófiai tanszékének vezető tanára volt, mosolyogva rázta a fejét:

— Eszem ágában sincs átkozódni. Talán más, hiányos bölcseleti ismeretekkel rendelkező, a szubjektív idealizmus mocsarában vergődő ember fékezhetetlen indulattal szitkozódna, s szembekerülne az egész világgal, de nekem tudnom kell, hogy az ilyen és efféle általánosítás helytelen.

— Mi? — morgott az útonálló, miközben a professzor levéltárcájából szedte ki a papírpénzt.

— Tudniillik — folytatta a professzor — az egyesről következtetni az általánosra igazságtalan, sőt, mi több, helytelen. Nem akarom untatni a szillogizmus különféle formáival, de annyi bizonyos, hogy az induktív következtetéssel csínján kell bánni.

— Ne legyen a nevem Juan, ha értem! — csóválta a fejét a bandita, hosszasan nézegetve a professzor ujjáról csak az imént lehúzott gyűrűt.

— Ne is mentegetőzzék, kedves Juan — nyugtatta meg a professzor —, néha még harmadéveseknek is nehézségeik vannak a formális logikával. Annyit azonban el kell ismerni, hogy a deduktív következtetés a támadhatatlan, vagyis ha az általánosról következtetünk az egyesre, s nem fordítva. Mert ha azt mondom: minden ember halandó, Juan is ember, tehát Juan is halandó — akkor helyesen következtettem, a két premissza igazsága feltétlen, a következtetés csak helyes lehet. Egyetért velem, nemde?

Az útonálló bólintott, mert éppen a professzor aranyóráját nézegette.

— Örülök neki — folytatta a megnyugodva a professzor —, mert mindig bántotta az igazságérzetemet és a logikámat a helytelen általánosítás, az indukció. Vannak például emberek, akik ha meglátnak egy részeg fiatalt az utcán, kijelentik, hogy milyen részegesek a fiatalok. Vagy ha egy kalauz gorombáskodik velük, már készek az ítélettel: elviselhetetlenül gorombák „a" kalauzok. Visszataszító induktív következtetés ez. Rossz emberek, gazemberek vannak, de nem lehet egyetlen gazemberből általánosítani.

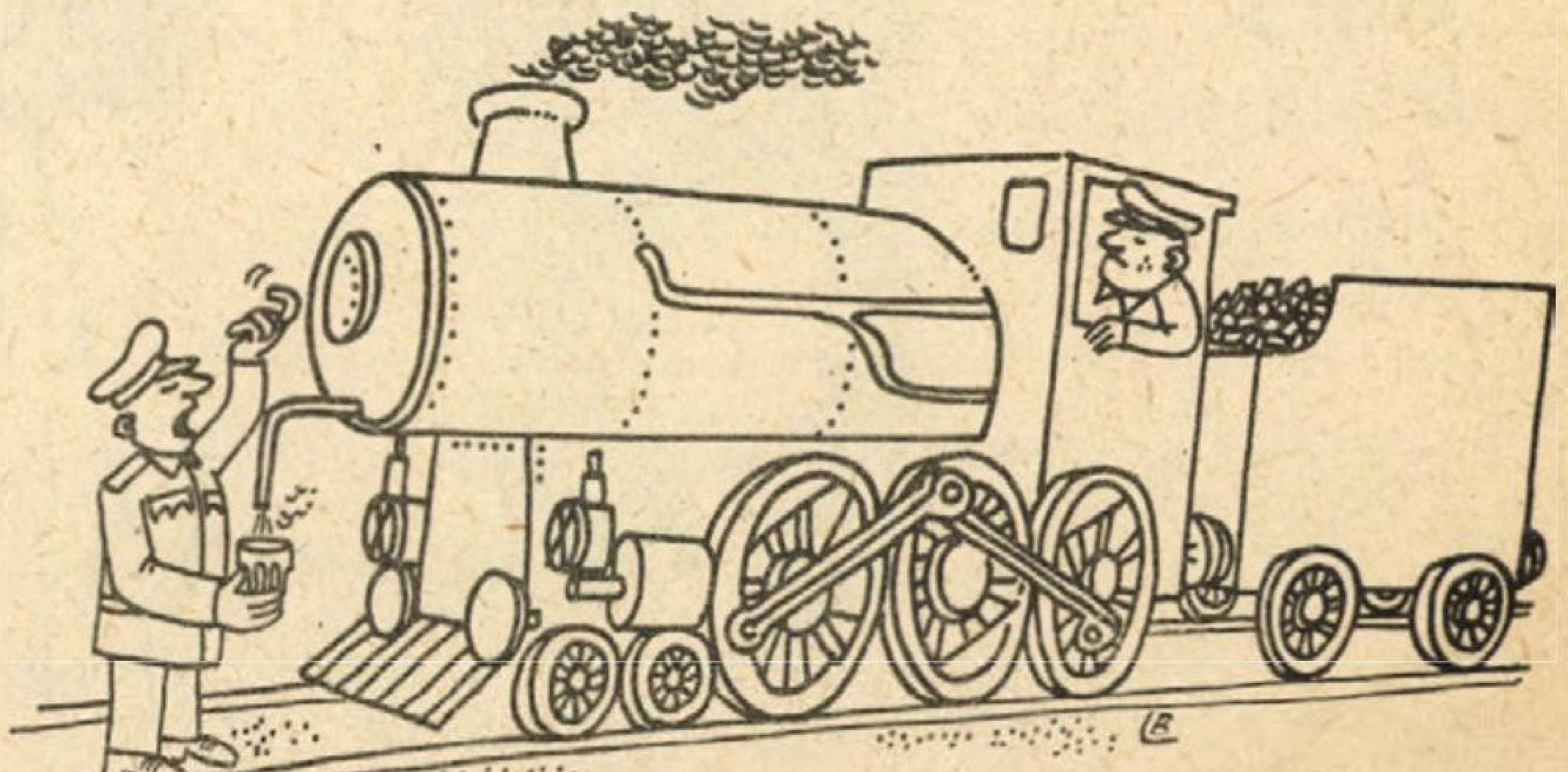
A gazember szóra az útonálló felfigyelt, s megvillant a szeme. A professzor azonban nem vette észre, annyira elmerült fejtegetéseiben.

— Hogy jobban megértse, miről van szó — magyarázta —, egy egészen közeli példával igyekszem megvilágítani állításomat. Itt van ez a rablótámadás. Engem most megtámadott, és éppen kifoszt egy bandita. Ez kétségtelenül kellemetlen, helytelen jelenség. De hát lehet ebből egy egész népre, az ártatlanokra, a becsületesekre is következtetni? Mondhatjuk azt, hogy egész Radíria banditákból áll? Nem, nem mondhatjuk, mert ez induktív következtetés lenne. Bizonyára Ön is hallotta már azt a hírhedt uszító dalt, amelyet a fajgyűlölettől elvakult Figúriában énekelnek, hogy aszongya: „Hinta, linta, palinta — Minden radír bandita!" Vérlázító, nemde? Engem azonban az egyéni szenvedés sem taszíthat az indukció züllésébe! Ha megengedi, logikai képletbe foglalom össze a tarthatatlan állítást, amely szerint: Juan gazember, Juan radír, tehát minden radír gazember...

Ezek voltak a professzor utolsó szavai.

Feleki László

Nemzeti sajátosság

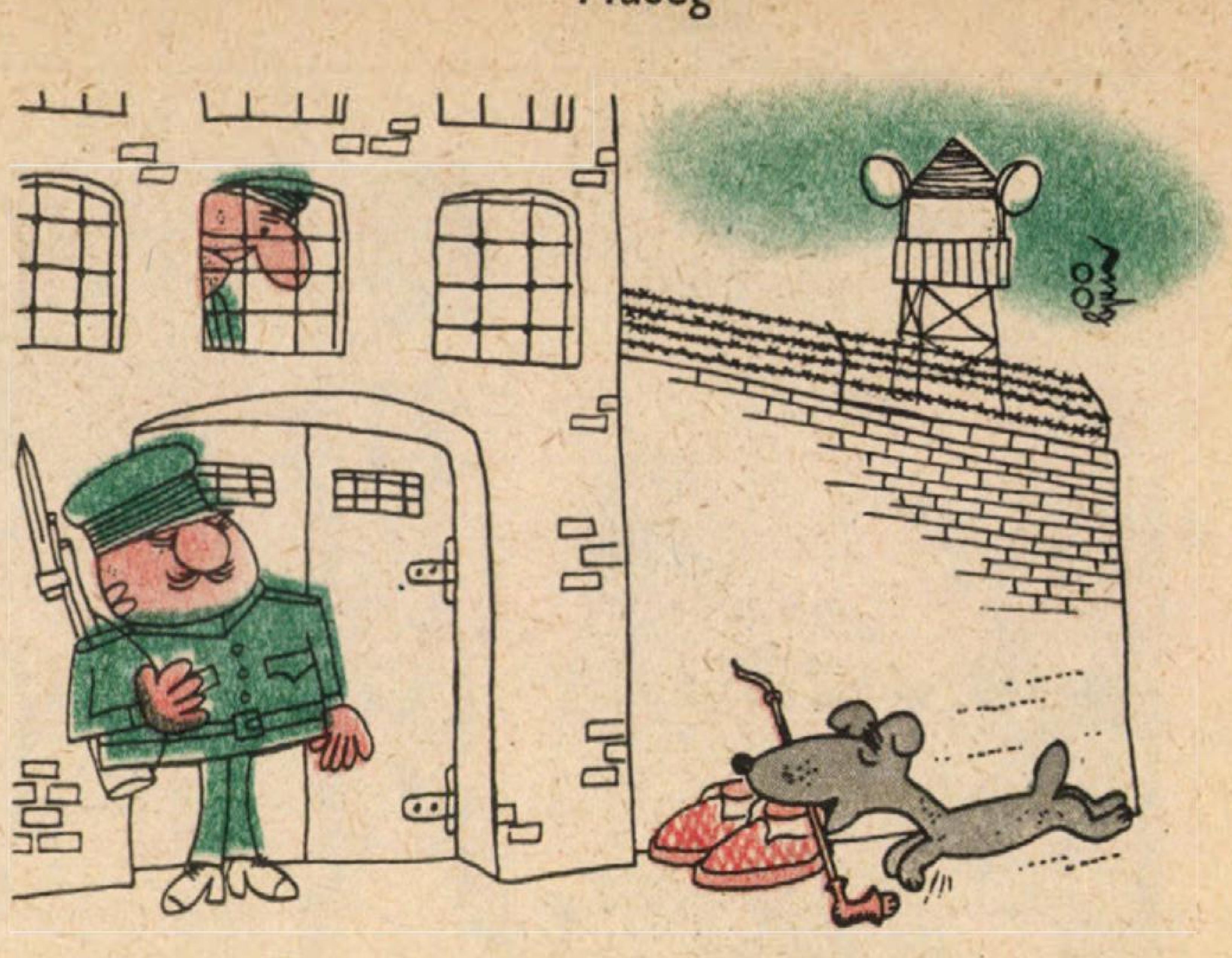

– Jöjjön, szaktárs, kész a kávé!

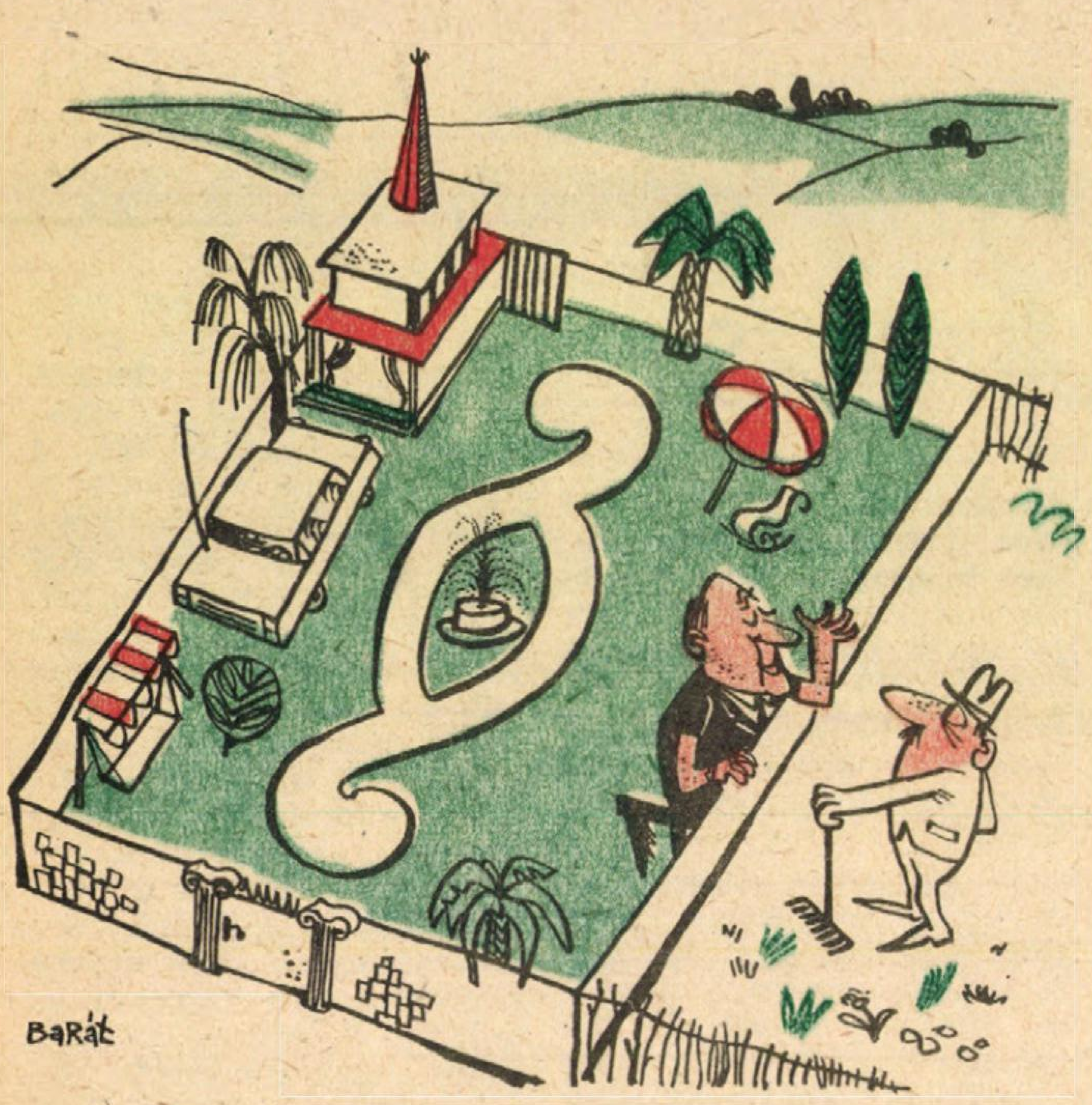
A krimi múzsája

Hűség

Látszat

– Én mindig az egyenes utat szerettem . . .

Pesti tudósítónktól

Mivel már feltalálták a tűzálló szövetet, most már csak a tűzálló ágyneműt és hálóinget kell feltalálni, hogy nyugodtan lehessen végre cigarettázni az ágyban is.

*

Érdekes lenne, ha egyszer egy kitüntetett így nyilatkozna:

– Úgy érzem, ez a kitüntetés nem a kollektívának szól, hanem csak nekem.

*

„Tünde" néven új szivarkülönlegességet hoztak forgalomba. Ah, minő légi finomság! Nem is annyira szivar jut az ember eszébe, mint inkább tünde mámor, tünde ég. De hát minden csak megszokás dolga. Már senki sem lepődik meg, ha valamelyik dohánygyár „Angyalszárny" néven új bagókülönlegességet dob piacra.

*

Pesti beszélgetés egy távollevőről:

– Mond neked valamit ez a név?

– Hogyhogy mond? Üvölt!

*

A rosszul használt idegen szavaknak is meg lehet találni az értelmét. Egy ismerősöm például ezt mondta: „antiszkeptikus". Ő fertőtlenítő szert értett alatta, én azonban hívő embert.

f. l.

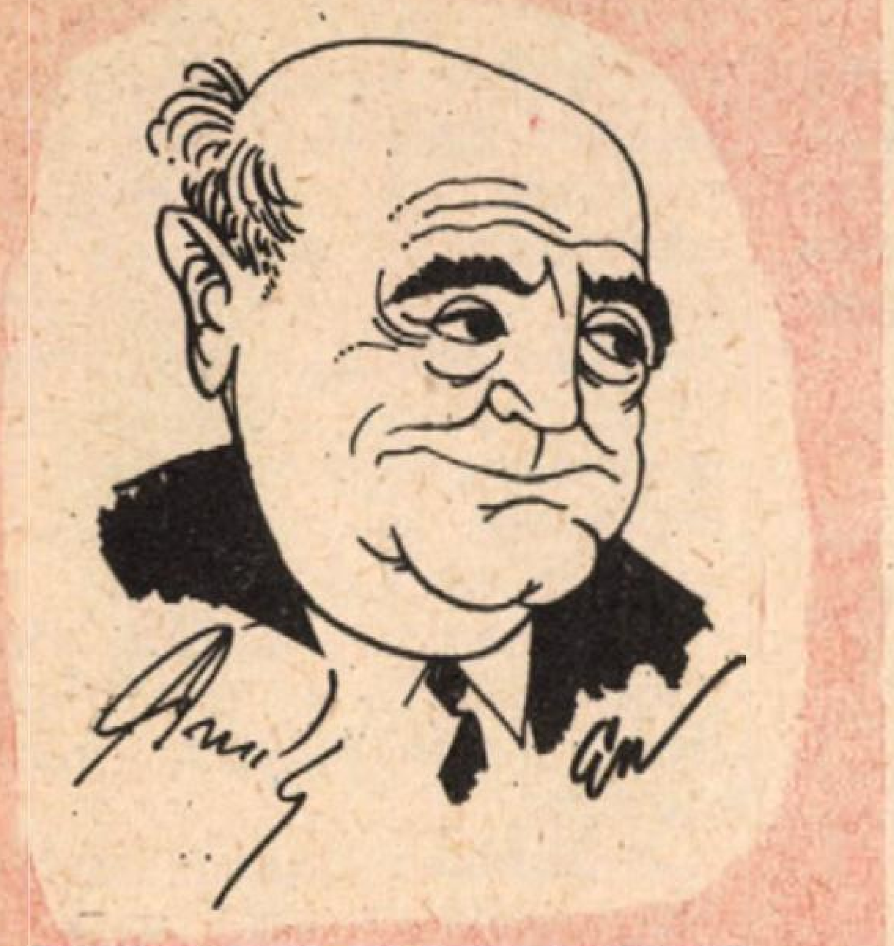
MI A DIVAT?

Vasvári Anna rajza

Csípőszoknya — Fehér harisnya — Panoráma napszemüveg — Morbid irodalom

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Szokatlan eset, amikor egy MÁV-alkalmazott nem tartja be saját útitervét, amelyet pedig hosszú, aprólékos munkával, szinte percnyi pontossággal dolgozott ki.

Jómagam jártam így, több mint harminc évvel ezelőtt. Előre bocsátom, hogy nagyon szeretek utazni, világot látni, ez a szenvedélyem vitt a Magyar Államvasutakhoz is. Mint anyagi javakkal meglehetősen gyengén ellátott fiatal műegyetemi tanársegéd valósággal a fogamhoz vertem minden garast, hogy évről évre összegyűjtsem egy-egy külföldi utazás költségeit. Zelovich professzor, a tanszék vezetője, akire szeretettel gondolok ma is, végül azt javasolta, hogy ne kínlódjam, vállaljak munkát a MÁV-nál, akkor első osztályú szabadjeggyel utazhatom Európaszerte, a vasúttársaságok nemzetközi egyezménye alapján.

Megfogadtam tanácsát, a Magyar Államvasutak alkalmazottja lettem, és izgatottan készültem első spanyolországi utamra. Buzgón tanulmányoztam a menetrendeket, a prospektusokat, a csatlakozási lehetőségeket, hogy egyetlen szép, érdekes látnivalót se mulasszak el, és éjszaka utazzam, a szállodai kiadások megtakarítása érdekében. Ma is állítom, hogy útitervem ebből a szempontból mestermű volt.

Csak éppen nem valósult meg.

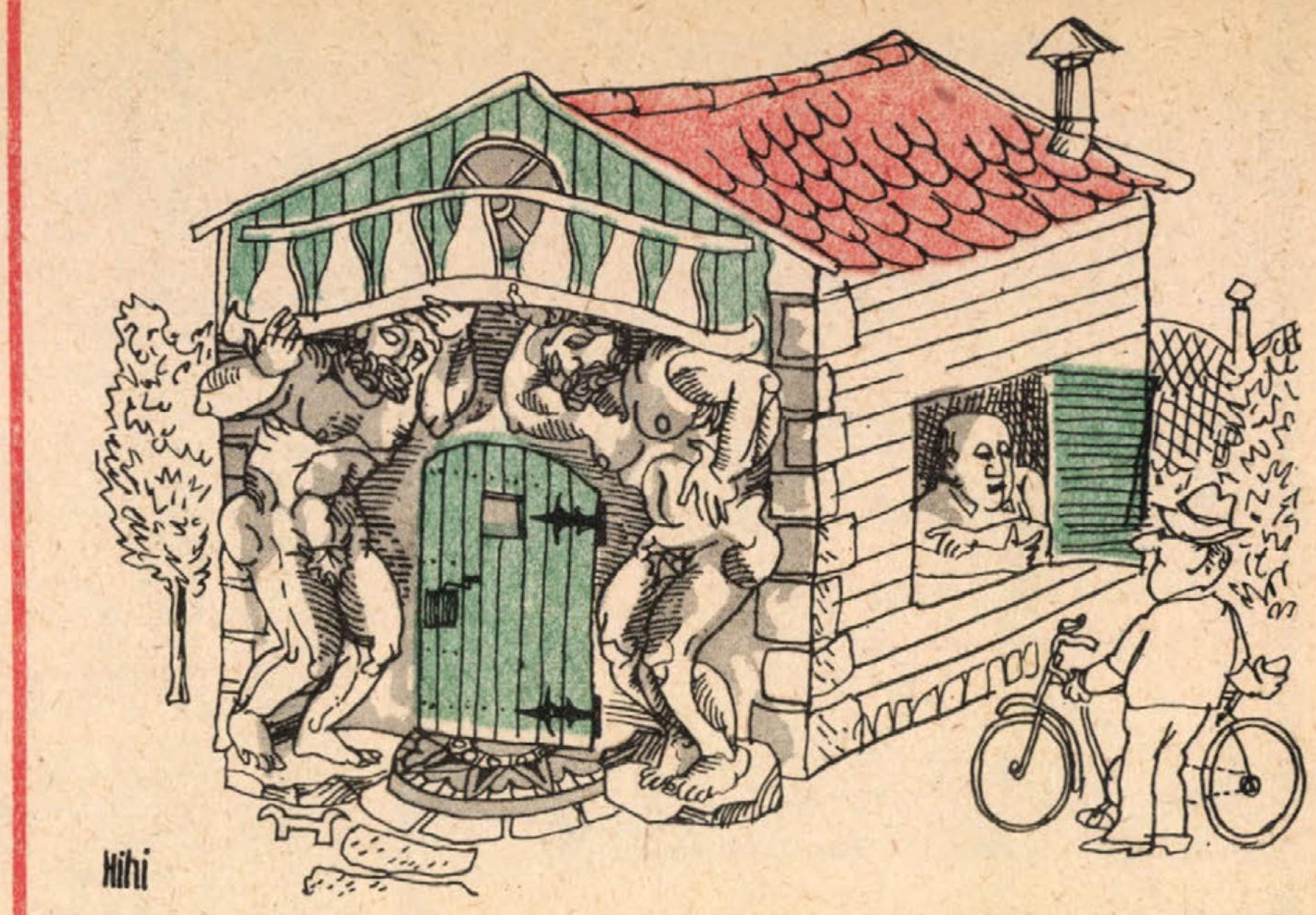
Bécs volt az első stáció, a program szerint a délutánt városnézésre szántam, és este kellett volna vonatra ülnöm. A Práterben azonban megismerkedtem egy csinos, kedves osztrák lánnyal, hát némi átalakítást eszközöltem az útitervemen, hogy még egy napig maradhassak. Aztán újabb és újabb tervmódosítások következtek, mindaddig, míg le nem telt az egész szabadságom, és haza nem kellett jönnöm Bécsből.

Azóta már többször jártam Hispániában, de legszebb emlékem ez az „első spanyolországi" utam maradt.

Csanádi György,
közlekedés- és postaügyi miniszter

Víkendház

Hegedűs István rajza

– Tudod, bontásból szereztem az anyagot . . .

Régiért újat

– Élelmes ember ez a Kovács! Már harmadszor cseréli ki a feleségét egy újabb típusra!

– Apu, a nagymamát nem lehetne egy új háztartási gépre kicserélni?

Fülöp György rajzai

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító felszólítja Pistikét:

— Mondj nekem egy madarat!

— A gólyácska.

— Jól van. Most mondj egy másikat.

— A verébke.

— Jól van. De ne mondd azt, hogy gólyácska, verébke, hanem így mondd, hogy gólya, veréb. Érted?

— Igenis.

— Na, akkor mondj még egy madarat!

— A fecs.

*

Povácsék estélyt adnak, amelyen megjelenik a világhírű sarkutazó is. A házikisasszony egy pillanatra egyedül marad az érdekes vendéggel. Szörnyen zavarban van, nem tudja, miről beszélgessen, ami a sarkutazót érdekelhetné. Egyszer csak mentőötlete támad:

— Óhajtja talán megnézni a frizsiderünket?

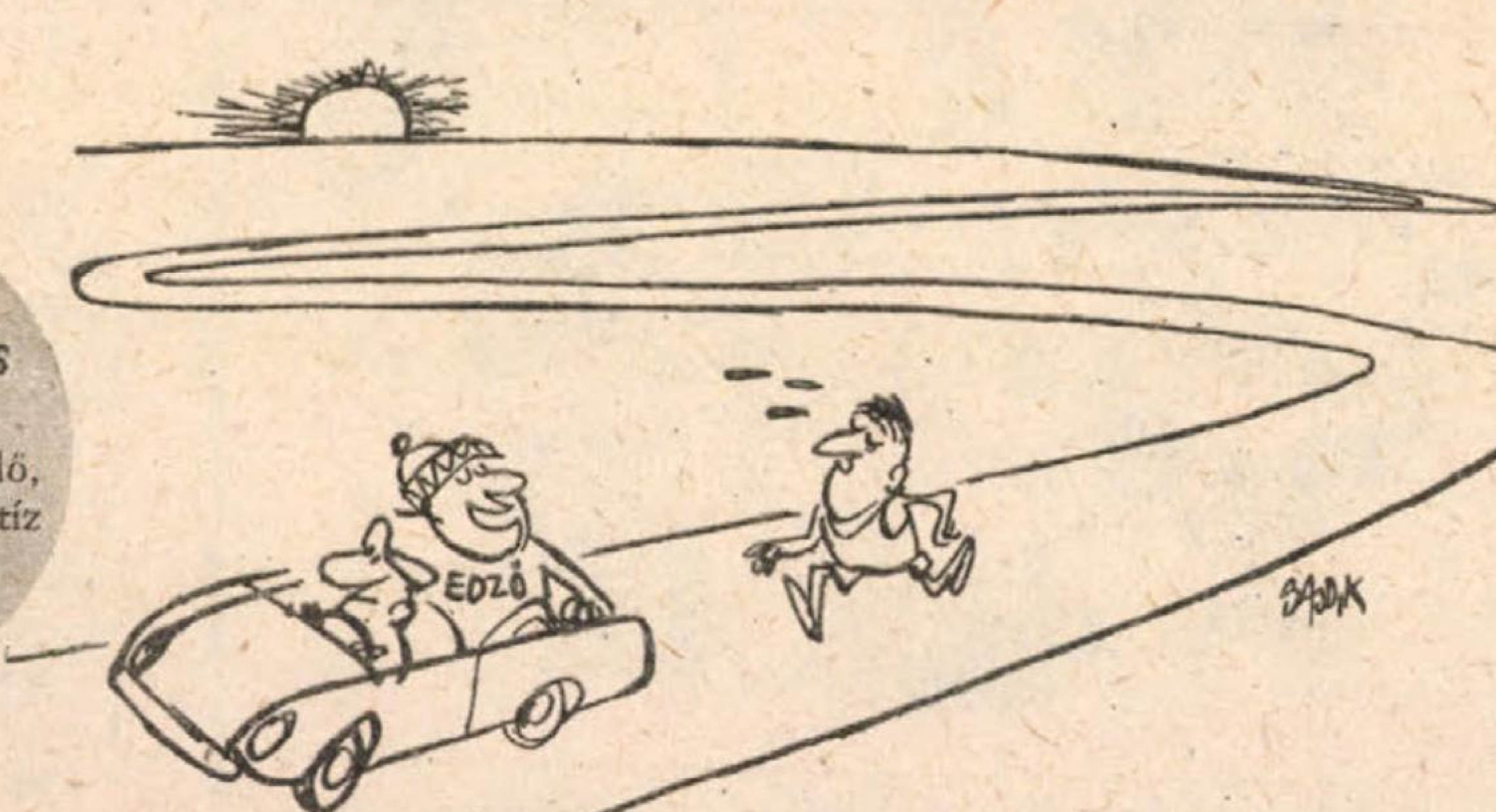
Megközelíthetetlen főnök

Mindennapi kegyetlenség

– Harminc forintot adunk érte!

Kemény edzés

– Eszményi az idő, lenyomunk még tíz kilométert...

A KOPLALÓ MŰVÉSZ

Az Almássy tér árnyas lombjai alatt kedvenc padján most is ott ült Zámori Z. Oszkár. Legnagyobb megdöbbenésemre éppen semmit sem evett.

— Beteg vagy? — kérdeztem részvéttel.

— Szó sincs róla. Csupán edzésben vagyok — mondta, és tekintete derűsen, optimistán csillogott. — Nem mondók újat azzal, hogy Magyarország lakossága túltáplált. Átlagban személyenként tíz kilóval vagyunk nehezebbek a normálisnál. Tehát az ország tízmillió lakosát számolva százmillió kilóval vagyunk nehezebbek a megengedettnél. Nem is csoda. Az emberek folyton esznek. Vendéglőben pacalpörköltet, büfében majonézes halsalátát, bisztróban frissen sült flekkent, a közértben — állva — parizert, a hentesnél a pultnál főtt kolbászt, zsebből amerikai mogyorót, csokoládés parányt, sajtos ostyát, likőrös drazsét, tepertős pogácsát, kovászos uborkát, gyümölcsízt, erős cukrot, túrós táskát. S mindezt csak úgy mellékesen fogyasztják el a három fő étkezés között. Ez adta a gondolatot, hogy művészi pályára lépjek. Koplalóművészként kívánok fellépni esténként a reflektorfényben. Tudtommal pillanatnyilag ebben a művészeti ágban senki sem működik az országban. Így hát a konkurrenciától sem kell tartanom. Ha jól emlékszem, főleg a kilencszázharmincas években találkoztam nálunk koplalóművészekkel. A koplalás nagymestere a publikum előtt belebújt egy bárki által ellenőrizhető ládába, és több napon keresztül semmi táplálékot nem vett magához. A közeljövőben szeretnék vizsgázni az Országos Rendező Irodánál produkciómmal. Mutatványom lényege a következő: több mint négy órán keresztül nem eszem, megfelelő zenekíséret mellett.

— Óriási! A külföld még nem érdeklődik a produkció iránt? — kérdeztem némi gúnnyal.

— Hiába fölényeskedsz. Mutatványom nem csekély erőfeszítést igényel. A szám úgy kezdődik, hogy bejövök a színpadra, és leülök egy gyönyörűen terített asztal mellé. Ekkor csinos kis asszisztensnőm rövid flitteres szoknyában letesz elém egy

tál gusztusos, forró, aranysárga, csodás illatú húslevest. Én farkasszemet nézek a tállal, és nem eszem. Kimért, de elegáns meghajlással fogadom a közönség tapsait. Majd asszisztensnőm a legkülönbözőbb ínycsiklandozó ételeket rakja elém. Már-már úgy látszik, hogy eszem belőlük. A nézőtér lélegzetvisszafojtva figyel, s én rettenetes erőfeszítéssel bár, de nem eszem. A produkcióm fénypontja, mikor elém tesznek egy szép ropogós, piros malacsültet, idei fejes salátával, s én egyetlen begyakorolt, elszánt mozdulattal, a dobok idegtépő pergése közben nem nyúlok az ételhez.

— S mindezt háló nélkül, minden biztonsági berendezés mellőzésével? — néztem Oszkárra tisztelettel. Majd zsebembe nyúltam, és háztartási kekszet kezdtem ropogtatni.

— Adj egy falatot! Olyan gusztusos — nézett rám könyörgő tekintettel Zámori Z. Oszkár.

— Azt mondtad, hogy edzésben vagy!

Szégyenlősen lehajtotta a fejét, és zavartan suttogta:

— Legfeljebb elhalasztom a premiert —, aztán boldogan, teli szájjal falatozni kezdett.

Galambos Szilveszter

Jutalomosztás

– Vegyenek példát Kovácsi kartársról, aki az egész elfekvő készletet rásózta a vevőkre.

A nagyvázsonyi lovasiskolában

– Csak nyugodtan, uram! Garantáljuk, hogy nem esik le.

Próbáltam megérteni Szotyolait

Éjfél előtt találkoztam Szotyolaival, midőn egy füstös csehóba beléptem, hogy cigarettát vásároljak. Vesztemre ott imbolygott éppen a kijáratnál, a részegeknek azzal a csodálatos képességével felruházva, mellyel egy szempillantás alatt felismerik, hogyha egy ismerős próbál eliszkolni előttük.

— Ülj le velem — mondta, és magával rántott az asztalhoz. — Üljél le, és próbáljál megérteni.

— Megpróbállak — mondtam neki sóhajtva —, de hogyha tíz percen belül nem tudlak megérteni, akkor el kell az egészet halasszuk máskorra, mert nekem sietnem kell még valahová.

— Te meg tudod érteni azt, hogy én miért iszom? — kérdezte.

— Ha megmagyarázod, esküszöm neked, hogy meg foglak érteni.

Szemrehányóan csuklott egyet.

— De én nem tudom megérteni, hogy miért iszom — mondta kedvetlenül. — Már ötödik napja iszom, mint egy szomjas teve, mint egy gödény...

— Gondolkodjál egy kicsit — próbáltam segíteni neki —, gondolkozz, talán mégis történt valami, ami miatt inni kezdtél? Valami esemény, valami megrázkódtatás?

— Semmi — mondta tompán —, csak éppen nem tudok hazamenni. Napok óta itt ülök hajnalig, ennél az átkozott asztalnál, ahelyett, hogy hazamennék. A Lenke pedig hazaköltözött az anyjához.

— Akkor megvan! — mondtam neki megkönnyebbülten. — Érthető, hogy miért iszol! Mert a feleséged otthagyott, elköltözött hazulról. Ergo abszolúte meg lehet érteni, hogy ilyenkor iszik valaki, vagyis én már mehetek is, szervusz.

Szotyolai azonban felhúzódzkodott a zakóm hajtókáján az arcomig, és így szólt:

— A feleségem csak két nappal ezelőtt ment el. De én akkor már három napja ittam!

— És hogyha most hazamennél? — kérdeztem keményen Szotyolaitól —, akkor a feleséged visszamenne hozzád?

— Vissza — bólogatott meggyőzően. — Hiszen Lenke szeret engem!

— Akkor hát miért nem mégy haza? — mondtam türelmetlenül. — Akkor még mindent helyrehozhatsz!

— Az üres lakásba, egyedül? — mondta elgyötörve. — A néma falak nézzenek le rám? — mondta, és a szemét elöntötték a könnyek. — Nem tudok hazamenni! Próbálj megérteni!

— Nemcsak, hogy próbállak — kiáltottam fel örömmel —, de máris úgy megértelek, hogy aki jobban megért, az már csal! Egy néma lakásba, amelyből hiányzik az asszonyi szeretet melege, nem lehet hazamenni! Tökéletesen megérthető, ezért hát itt maradhatsz, én viszont elmehetek!

— Vigyázz csak! — áll fel hevesen, és rám borult. — De én már akkor sem tudtam hazamenni, amikor az én Lenkém még otthon volt! Az asszonyi melegével!

— Akkor hát azért nem tudtál hazamenni — mondtam reménytelenül —, mert elvesztetted a kapukulcsodat!

Szotyolai hátrahőkölt, véreres szemeit rám emelte, és nehéz ökleit a zsebébe süllyesztve kotorászni kezdett benne. Arcára mind derültebb mosoly költözött, ahogy a zsebeit sorra kereste:

— Nincs meg... nincs meg... — mondta elragadtatott hangon.

— Na látod — kiáltottam, és egy lépést hátráltam —, látod, hogy mégis megtaláltuk a magyarázatot! Élj boldogan!

Sarkon fordultam, és már az ajtón léptem volna ki, midőn egy kéz hátulról megragadott a galléromnál fogva, és visszarántott.

Szotyolai nézett rám szomorúan, kezében egy kapukulcsot tartott.

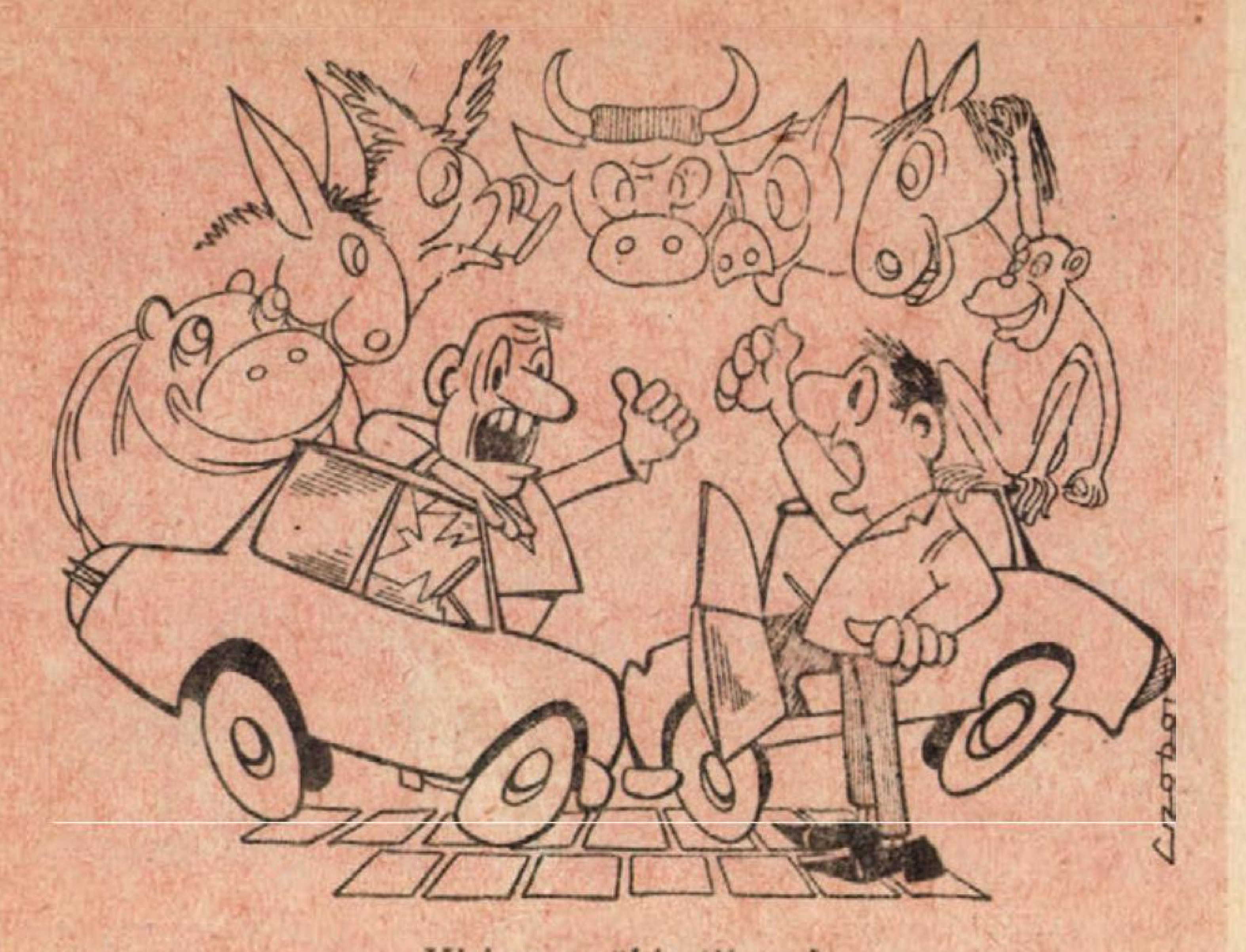
— Te sohasem fogsz megérteni engem — mondta kedvetlenül. — Látod, megvan a kulcs, és én mégsem megyek haza.

Somogyi Pál

Teljes felszerelés

Vetélkedő

Ki ismer több állatot?

Termálvizes lakás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FUTHAT A PÉNZE UTÁN...

Az elmúlt vasárnap százötven asztalt számoltam meg a Margitszigeti Kaszinó teraszán. (Csak azon a részen, amely a híd felé esik.) Minden asztalnál négy ember ült. Öt-hat pincér szaladgált, hozta az italt, a fagylaltot, a feketekávét, és cipelte el az üres edényeket. Sziszifuszi munkát végeztek, a fizetőpincér is ugyanígy dolgozott, nemcsak inkasszált, hanem hordta a súlyos teherrel megrakott tálcákat ki és be. Hogy az ott ülő és többször forduló hatszáz-hatszáz kedves vendégből hányan mennek el fizetés nélkül, azt nem tudom, de hogy az mehetett el, aki akart, az bizonyos. És amint láttam, el is mentek...

– Hogy tud maga ellenőrizni? – kérdeztem a főpincért.

– Sehogy – felelte rezignáltan.

– Miért nem fizettet mindjárt akkor, amikor kihozzák a rendelést? – kérdeztem újfent.

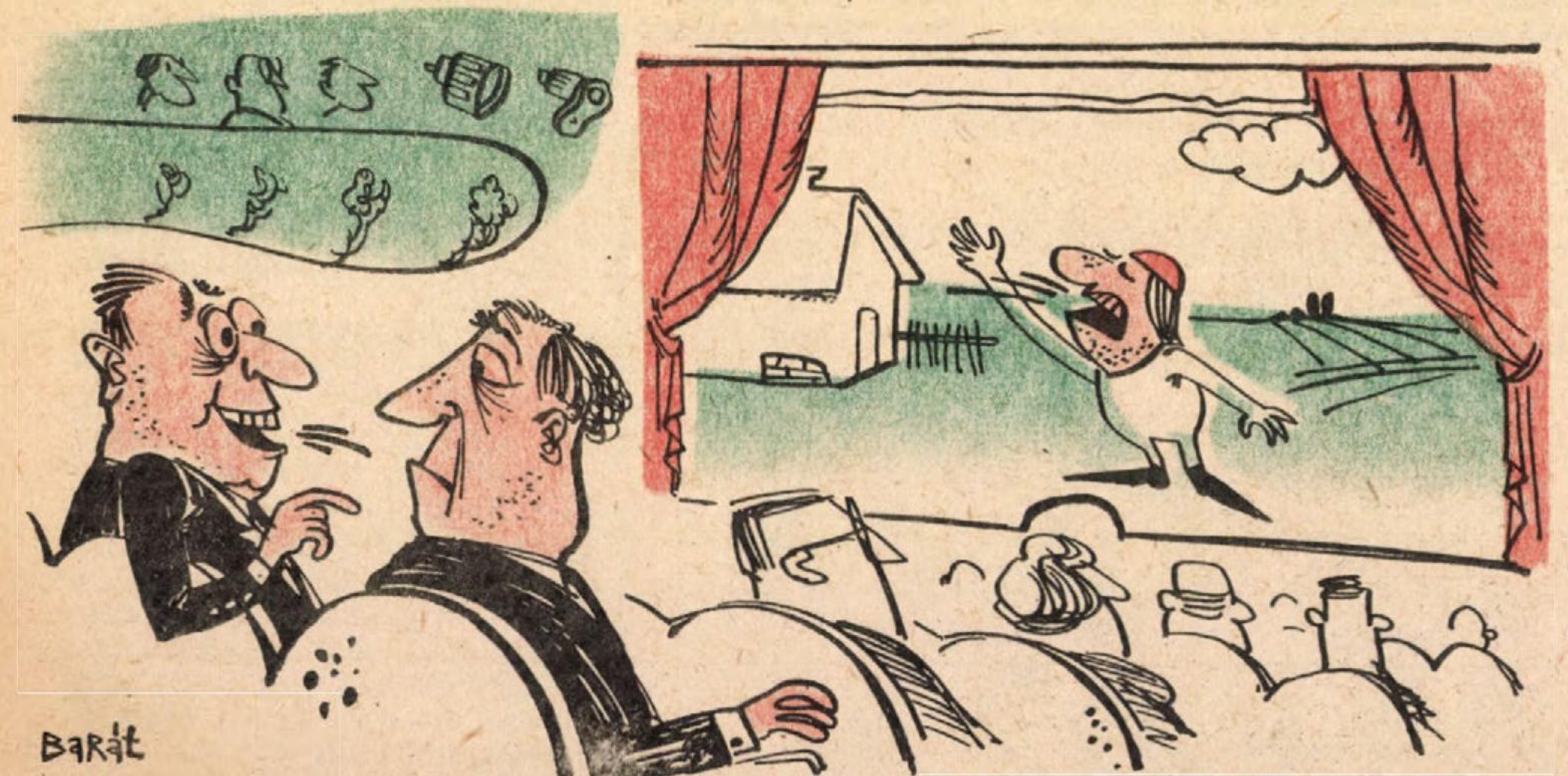
– Erről, kérem, nem tudok nyilatkozni – zárta le udvariasan a beszélgetésünket a főpincér, és tovább cipelte az asztalunk mellől az imént oda letett láda sört, hogy az üvegeket szétoszthassa az asztaloknál.

Úgy látszik, hadititok, hogy miért nem lehet azonnal fizettetni. Talán mert kényelmesebb volna a vendégeknek is, és biztonságosabb lenne a főpincérre nézve is? Sürgősen el kellene rendelni a nyári vendéglőkben az azonnali fizetést, különben sok főpincér futhat a pénze után egy-egy forgalmasabb vasárnapon!

Pláne, ha hirtelen megered az eső. (—s)

Parasztbecsület

Barát József rajza

– Hát nem csodálatos? Ilyen gyönyörű hanggal mégis a mezőgazdaságban maradt...

Ezt olvastuk

Az Ország-Világ arról tudósított, hogy Geraszimov, a híres szovjet filmrendező Budapesten készíti új filmjének néhány részletét. Közli a nyilatkozatát is – imigyen: „... Azért látogattunk Budapestre, mert ez Európa egyik legszebb városa, és nem akartuk *kihagyni azt a lehetőséget*, hogy ez a nemzetközi életben oly jelentős csomópont *kimaradjon történetünkből*."

Oroszul bizonyára nem ezt mondta. Hiszen budapesti jelenléte bizonyítja, hogy a leírtaknak éppen az ellenkezőjét – cselekedte.

*

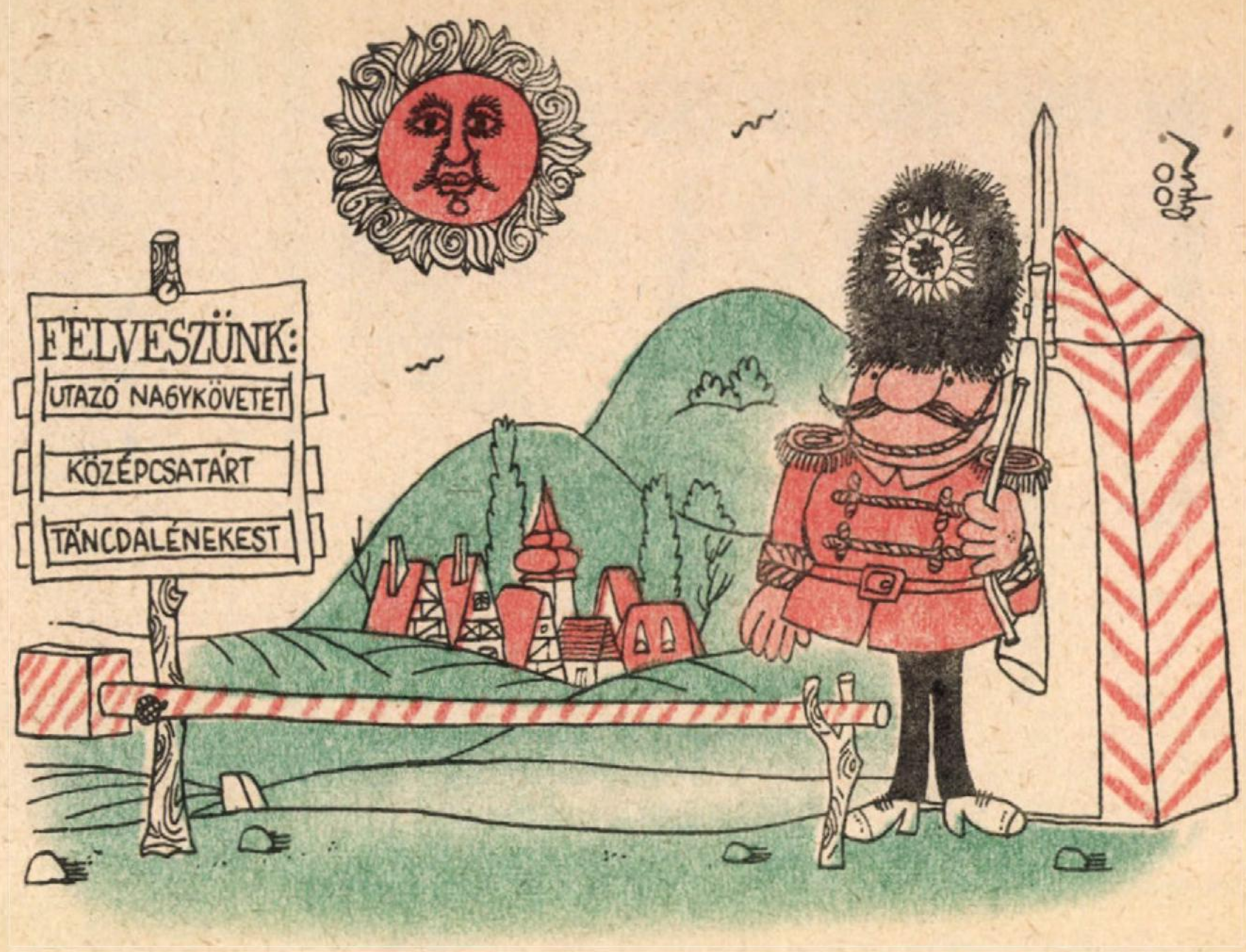
Az Esti Hírlap cikkecskét írt a herendi porcelántányérokról, s azt így fejezte be:

„A gyár nagydíjat nyert Pompadour elnevezésű étkészletén legalább felefele arányban dominál a nemesfém festék."

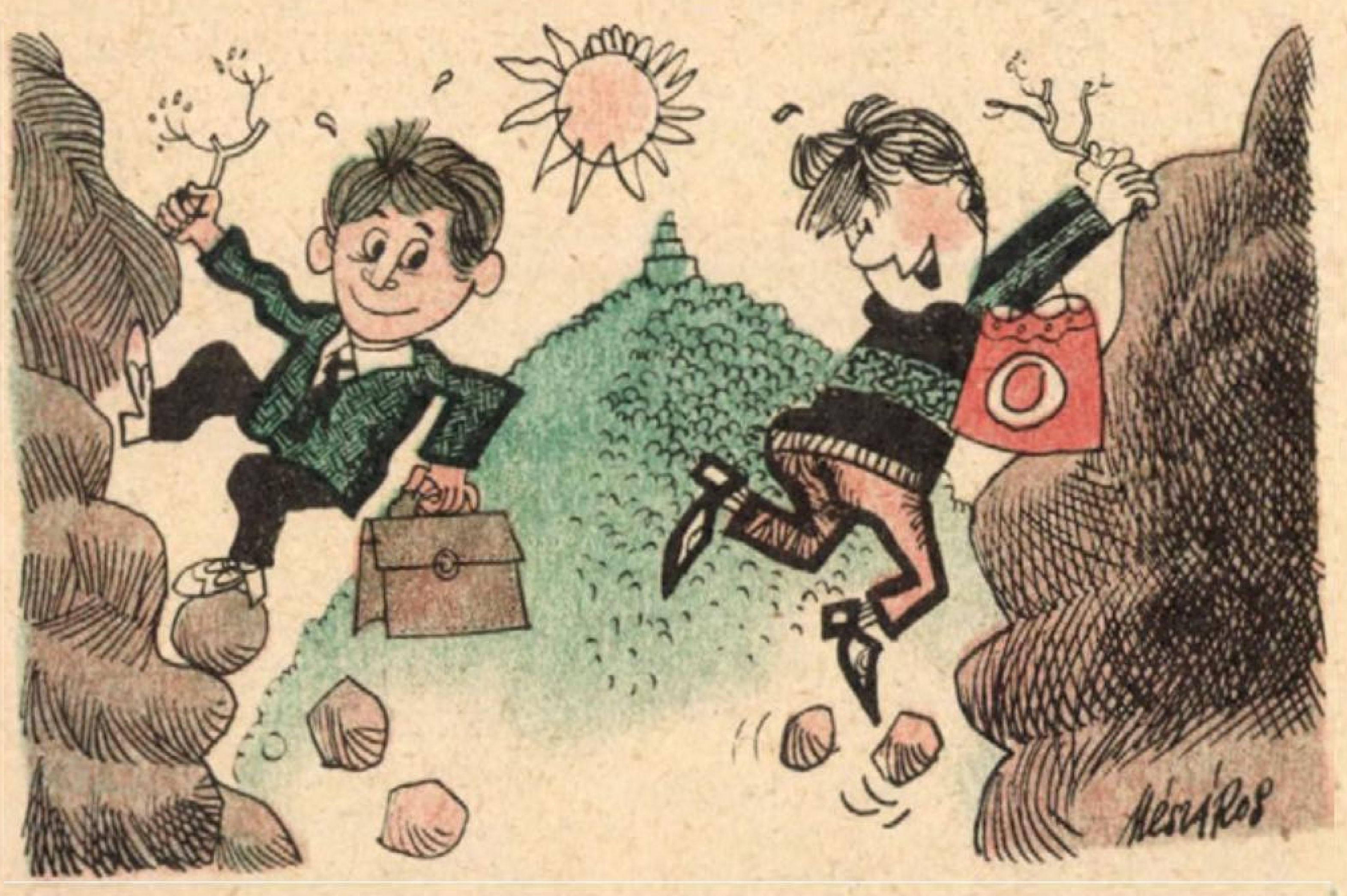
Vagyis: egyenlő arányban van túlsúlyban az a bizonyos festék... Nagyon érdekes.

Igazán kis ország

Balázs-Piri Balázs rajza

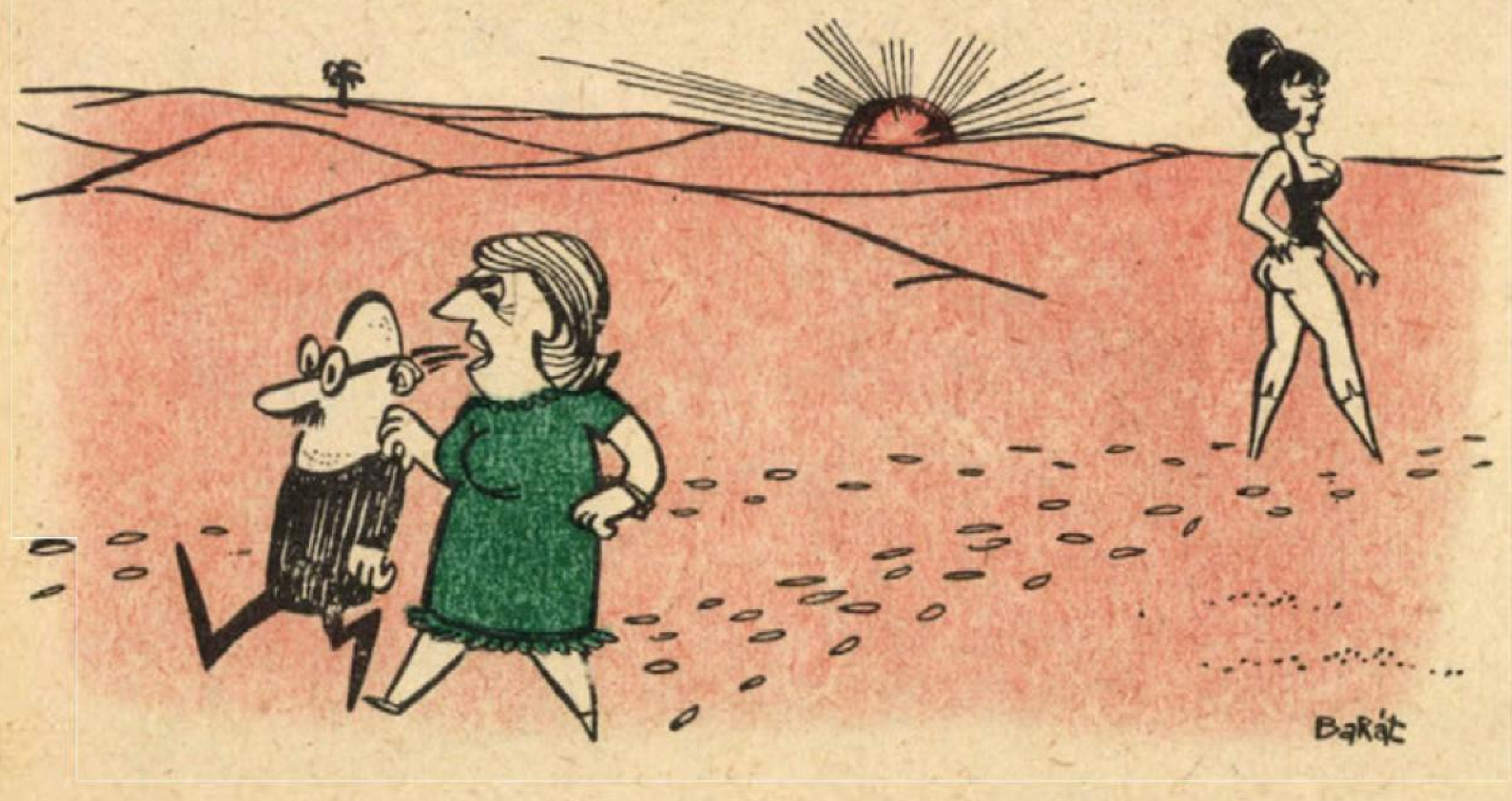

Tavaszi fáradtság

– Mondd, te is úgy kimerültél, hogy képtelen voltál bemenni a munkahelyedre?

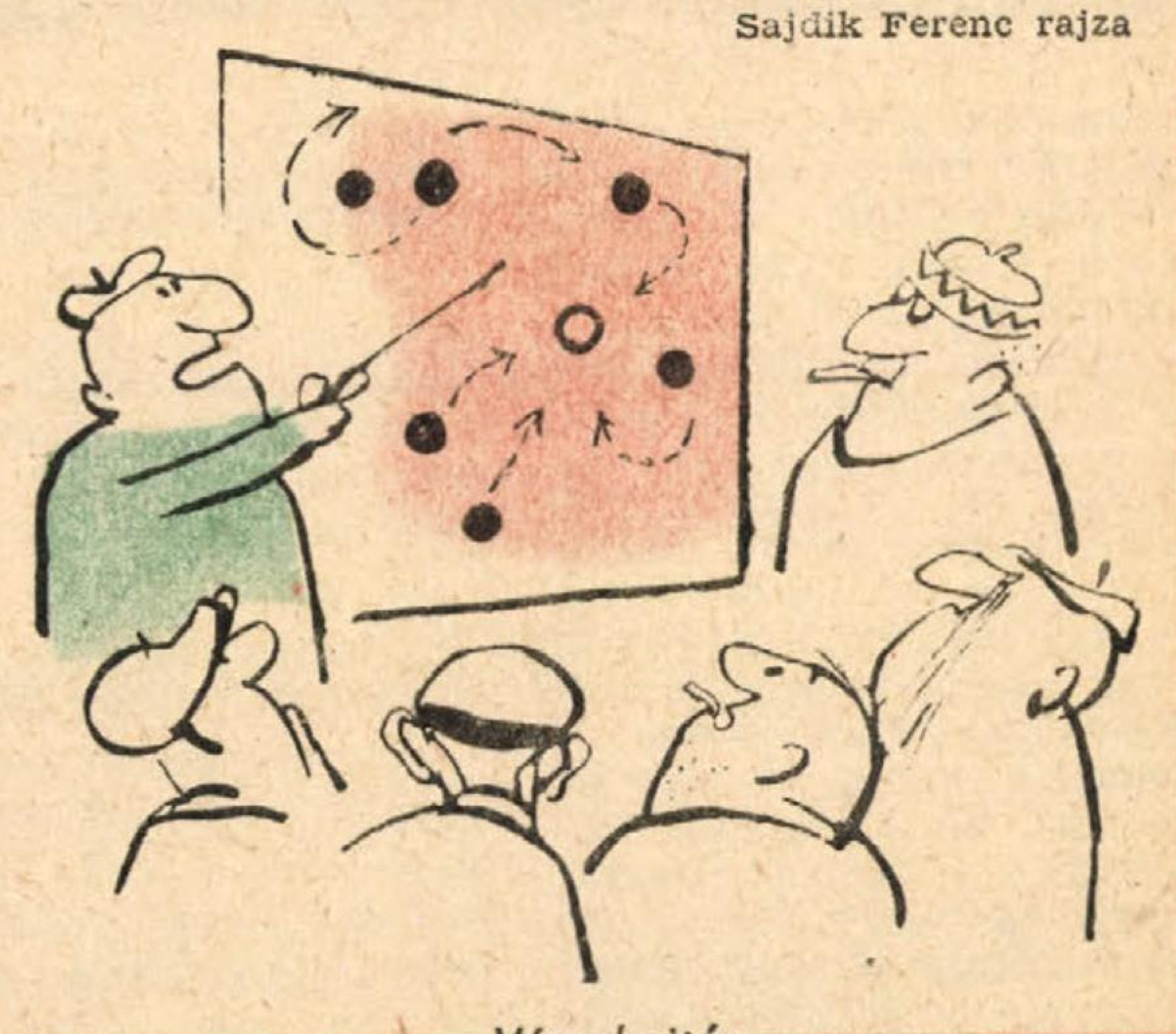
A Szaharában

Most már tudom, Kázmér, miért kellett nekünk éppen erre jönnünk...

1 *Taktikai megbeszélés*

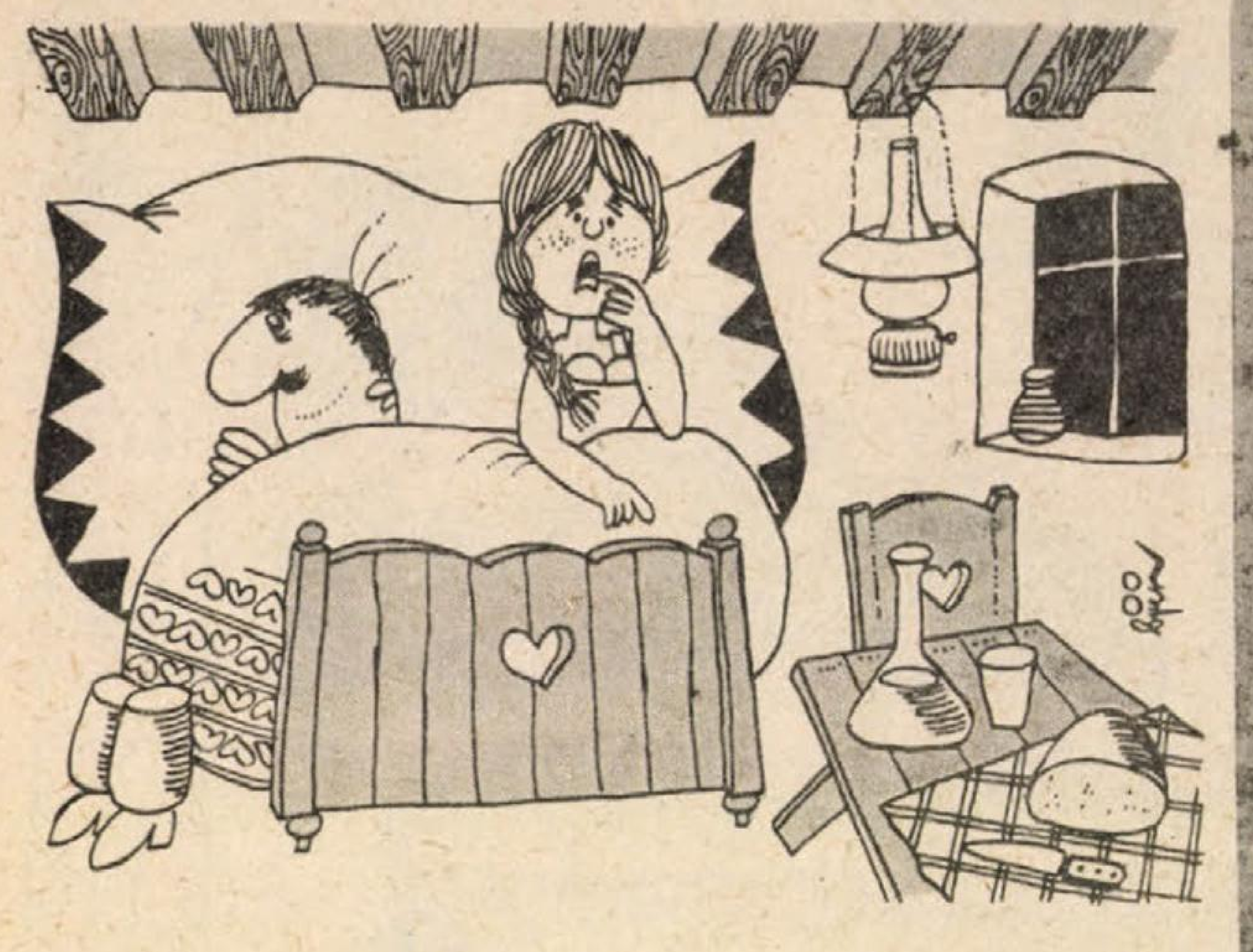
Sajdik Ferenc rajza

2 *Végrehajtás*

Falusi gondok

– Motorzúgást hallok, apjuk! Nézze meg már, kend, nem a mi Wartburgunkat lopják? . . .

Minden kezdet nehéz

Stromfai Kristóf, a „Sültgalamb" című magazin olvasószerkesztője rosszkedvűen emelte rám komor szemüvegét a kéziratról:

— Ennél ötletesebben nem tudta elkezdeni? „Povács belépett az ajtón." Az ember már az első mondat után hortyog az unalomtól. Kit izgat manapság, hogy Povács belépett-e az ajtón, vagy sem?! Ha még az ajtó lépett volna be Povácson . . . hehehe! Pedig a legelső mondat, az érdeklődés felkeltése, pokolian fontos, fiatal barátom! Miért nem vesz példát a nagyokról? Azok bezzeg értették a módját a dolognak. Atyai tanácsom, hogy behatóan tanulmányozza a klasszikusokat.

Megszívleltem Stromfai javaslatát, és másnap a könyvtárban kijegyeztem néhány világirodalmi alkotás kezdő sorait. Íme:

CERVANTES:
DON QUIJOTE

„La Mancha egyik falujában, melynek nevét nem akarom említeni, élt nemrég egy olyan nemes ember, amilyeneknél rendesen fogason függő dárda, régi pajzs, vézna paripa és futós agár találhatók."

TOLSZTOJ:
KARENINA ANNA

„Minden boldog család hasonlít egymáshoz, minden boldogtalan család a maga módja szerint boldogtalan."

BALZAC:
ELVESZETT ILLÚZIÓK

„Abban az időben, amikor ez a történet kezdődik, a Stanhope-féle sajtó és a nyomdafestékes henger nem szerepelt még a kis, vidéki nyomdákban."

DICKENS:
MARTIN CHUZZLEWIT

„Aki egy kicsit is ad arra, hogy jól nevelt úriembernek vagy úrihölgynek tartsák, nemigen érezhet rokonszenvet vagy érdeklődést Chuzzlewiték iránt, amíg meg nem győződött a család ősi eredetéről; így hát nagy megnyugvással vehetjük tudomásul, hogy egyenesen Ádámtól és Évától származnak, ehhez kétség sem fér, valamint azt sem lehet elvitatni tőlük, hogy már a kezdet kezdetén behatóan foglalkoztak a gazdálkodással."

MAUPASSANT:
A SZÉPFIÚ

„Mihelyt a kasszírnő visszaadott az ötfrankosból, Georges Duroy otthagyta a vendéglőt."

Most már csak azt nem tudom eldönteni, ezek közül melyik lenne a legjobb ahelyett, hogy „Povács belépett az ajtón" . . .

Dalmáth Ferenc

Kedves Ludas!

A Népszavában azt olvastam (az április 6-i számban), hogy a főváros burgonyaigénye naponta mintegy kétezer vagon. Ha csak százmázsás vagonokat számolok, az akkor is 200 000 mázsa, azaz 20 millió kiló burgonya. Farkasétvágyuk lehet a pestieknek, ha naponta átlagosan több mint 10 kiló burgonyát fogyasztanak fejenként!

Pusztai László
Pécs

Községünk mozija – ha hinni lehet a kiadott műsornak – áprilisban többek között „A favágó" című kétrészes lengyel filmet is bemutatja. Ez valószínűleg ősbemutató lesz, mert még sehol sem hallottunk ilyen című filmről. Hallottunk viszont egy lengyel filmről, amelynek „A fáraó" a címe. Na de hát hogy lehet összekeverni a fáraót a favágóval!!

Vásárosnaményi mozilátogatók

Minden évben kirándulok osztályommal Visegrádra és környékére. Ilyenkor mindig nagy élmény számunkra a nagyvillámi kilátóról megcsodálni a Duna-kanyar gyönyörű panorámáját. Két évvel ezelőtt még nem kellett fizetni ezért, ingyen fel lehetett menni a kilátóba, ugyanúgy, mint a Jánoshegyen. Tavaly már csak pénzért mehettünk fel. Az idén pedig még pénzért sem. Pedig ebben az évben 300 fős csoporttal, külön hajóval zarándokoltunk el Visegrádra. Rajtunk kívül más turistacsoportok is voltak ott, legalább hatszázan fordultunk meg Nagyvillámon, s villámló tekintettel néztünk le onnan a visegrádi tanácsra, amely gondosan lezárta a kilátó mindkét kapuját, a tavaszi szünetben kiránduló diákok mondhatatlan bosszúságára!

Szirt Miklós
tanár
Budapest

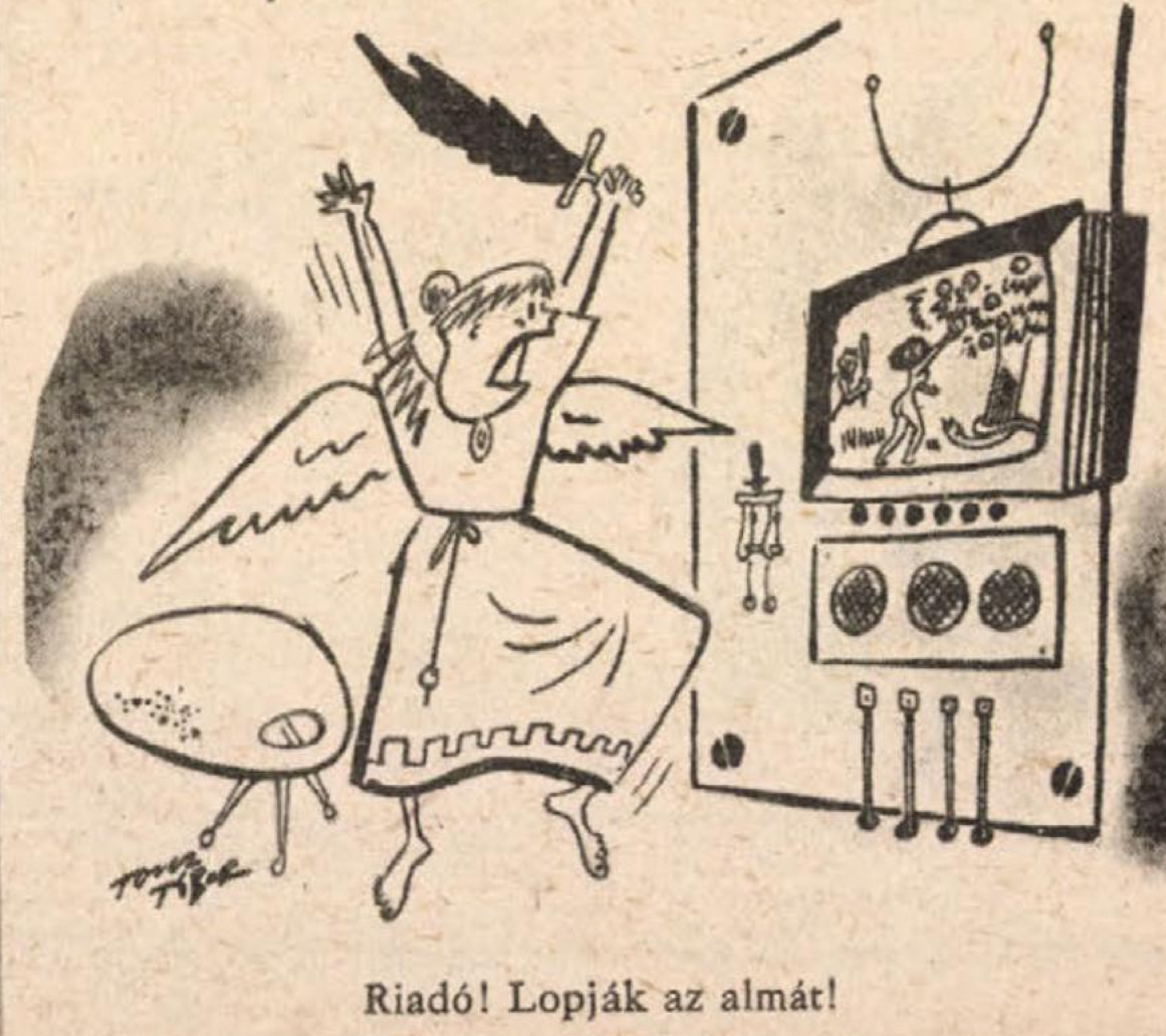
Egy észak-magyarországi falucskából az alábbi levél érkezett szerkesztőségünkbe:

„A múlt év őszén nyugdíjba küldték a mi jó öreg doktorunkat, és még azóta sem kaptunk helyette másik orvost. Már arra gondoltunk, írunk a Szabó Icunak, jöjjön el ide hozzánk orvosnak, itt jó helye lenne, magával hozhatná a szüleit is, nem kellene nekik lángossütéssel és más egyebekkel vesződni."

A levelet továbbítottuk az illetékes megyei tanács egészségügyi osztályára. Ott, úgy látszik, nem értették meg a rádió népszerű Szabó családjára utaló tréfás célzást, s postafordultával ezt a választ küldték:

„Többszöri pályázati hirdetésünk eredménytelen maradt, senki sem pályázta meg a szóban forgó körzeti orvosi állást. A levélben megjelölt Szabó Icut nem ismerjük, ilyen nevű jelentkező sem osztályunknál, sem a járási tanácsnál nem volt."

Ipari tévé az Édenkertben

Riadó! Lopják az almát!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TAKARÉKOSSÁG

Pár nappal ezelőtt a Bajcsy-Zsilinszky út és Ó utca sarkán levő önkiszolgáló közértben vásároltam 25 dekás csomagolású III. osztályú babkávét 30 forintért. Amikor megdarálva hazavittem, a feleségem rögtön kijelentette, hogy a kávé nincs 25 deka. Két mérlegen lemértük, és mindkét mérleg 19 dekát mutatott. Tehát a kávét kiszerelő vállalat 25 dekából csekély 6 dekát — 7 forint 20 fillért — takarított meg. Igen elismerésre méltó teljesítmény.

Ugyanabban az üzletben vettem 4 tojást és 3 doboz májkonzervet. A 4 tojásból 2 kissé illatos volt, ezeket a tojásokat a szállító vállalatnak kellett volna eldobnia, de a vállalat ezt ránk bízta, tehát a megtakarításuk 3 forint volt.

Délben a kisfiamat leküldtük 1 kilós fehér kenyérért, ami 96 deka volt, hozott 5 miniatűr kiflit is, ezek mindegyike úgy hasonlított a normális nagyságú kiflikhez, mint Dávid Góliáthoz. Ebből megállapítottam, hogy a sütődék sem maradnak le a takarékossági mozgalomban.

Este vendéglőben vacsoráztunk. A menüben leves után zöldborsó-főzeléket adtak sertéshús-feltéttel. A zöldborsó 4 kanálnyi lehetett, a hús papírvékonyságú és akkora, mint egy gyufásdoboz. Nem csodálkoztam, hiszen a vendéglátóiparnak is részt kell vennie a takarékoskodásban.

Lefekvés után az ágyban olvastam a Népszabadságot, amelyben csaknem egész oldalas cikk foglalkozott azzal, hogy az élelmiszerboltok különleges minőségű rizs helyett, magasabb áron,

silányabb minőségű rizst adnak a vásárlóknak. Dühösen gondoltam arra, hogy éppen előző nap vettem két kiló „kiváló” minőségű rizst, de csakhamar megnyugtattam magam, hogy ez is csupán a takarékoskodás miatt van.

Gyors fejszámolást végeztem, aminek eredményeként megállapítottam, hogy ez a minden vonalon tapasztalható takarékoskodás nekem két nap alatt kb. 35—40 forintomba került.

Nem óhajtom a vállalatok, üzemek vezetőinek és dolgozóinak a takarékoskodás terén elért sikereit kisebbíteni, de ismerjék el, hogy ehhez üzletekben a vásárlók, éttermekben a vendégek is hozzájárulnak. Mások nevében nem beszélhetek, de a magam részéről jogosnak tartom azt a kérésemet, hogy *a kifizetett nyereségrészesedésekből nekem is juttassanak valamit.*

Még jobban örülnék annak, ha illetékes hivatalos szervek ügyelnének arra, hogy többé semmilyen módon se károsíthassanak meg — *akkor magam is tudnék takarékoskodni.*

Nádasi László

IMPORT HUMOR

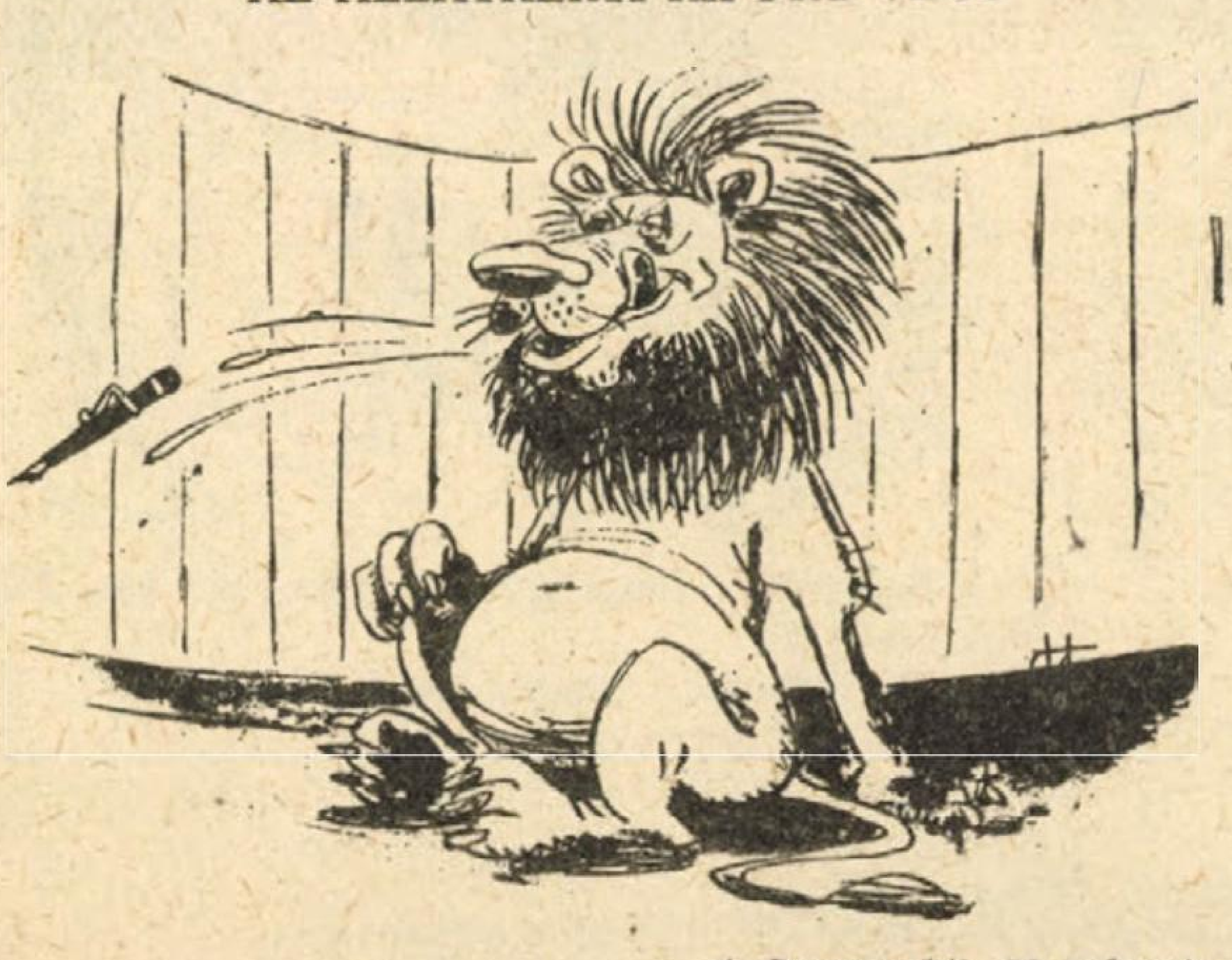
– Igen, szívem, a férjemet is hozom...
(„Sie und Er”, Zürich)

SZIGORÚ FŐBÉRLŐ

– Micsoda orgia ez már megint!
(„Eulenspiegel”, Berlin)

AZ ÁLLATKERTI RIPORT VÉGE

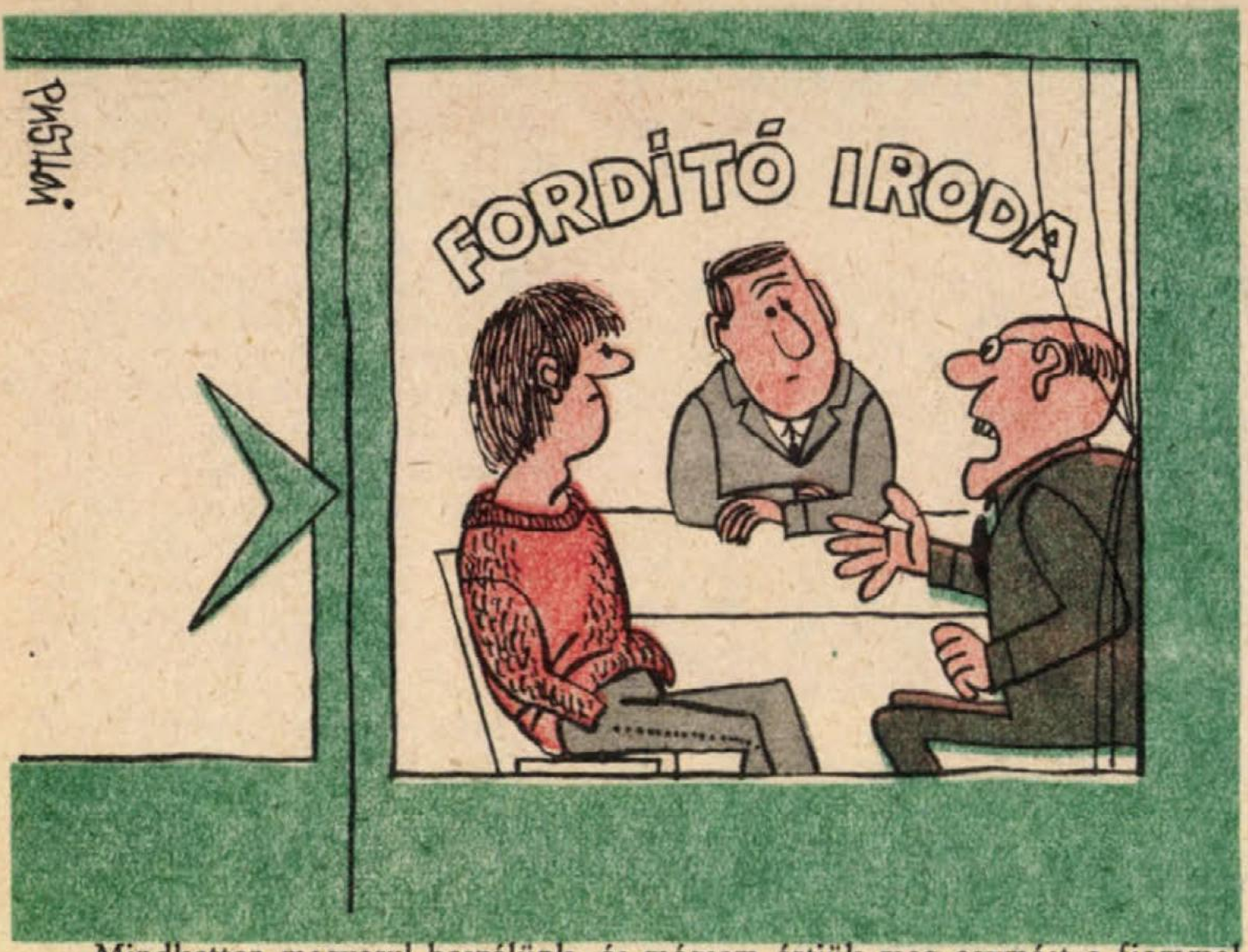
(„Ogonyok”, Moszkva)

HÁZTÁJI

(„Dikobraz”, Prága)

Utolsó próbálkozás

– Mindketten magyarul beszélünk, és mégsem értjük meg egymást a fiammal.

Elfogtak két rémhírterjesztőt;
Talponállókban súgtak-búgtak.
Ártatlanságát hangoztatva,
Így vallt az egyik, hogy lebuktak:

– Én csupa pimpf rémhírt koholtam,
Az is mind bezápult sorban,
Ő volt ott a fő koholista,
Én csak alkoholista voltam.

Simon Zoltán

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Fésüs Károly olvasójuknak „Vacsora — felsőbb utasításra" címmel a lapban közölt panaszát orvosoltuk: 25 forintot számára visszatérítettünk.

VIII. ker. Vendéglátóipari V.

Alumínium autóbusz

Erdei Sándor rajza

Motorhiba

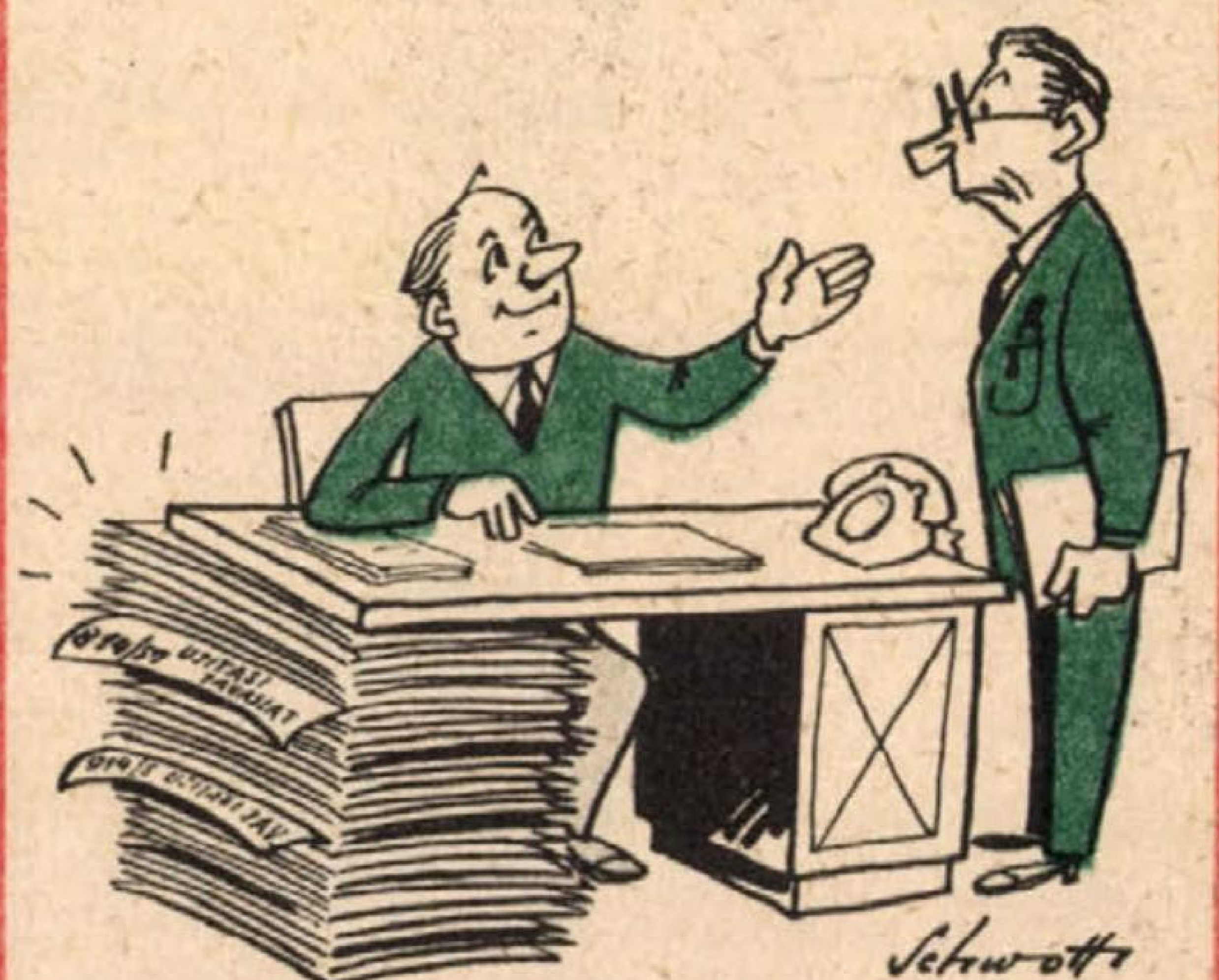
Áldozatkészség

Endrődi István rajza

– Elvettem feleségül, mert nem akartam, hogy az utolsó fiatal is elmenjen a faluból!

Egy újítási irodában

– Rengeteg újítási javaslat érkezett! Mondja, felhasználják?
– De mennyire! Azokra támaszkodom . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 67.0574 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504